

บทนำ

“นายน้อย”

เสียงใสดังขึ้นท่ามกลางความเงียบงันยามค่ำคืน พระจันทร์เต็มดวงในคืนวันเพ็ญสาดแสงมายังพื้นโลกทำให้มองเห็นว่าในความมืดยังมีเด็กหนุ่มวัยสิบหกปีรูปร่างผอมกะหร่องนั่งอยู่บนม้านั่งกลางลานสนตามลำพัง

พิวหาหันไปมองต้นเสียงอย่างไม่ใส่ใจ พบว่าเป็นใครบางคนซึ่งโดยปกติเขาไม่อยากสนทนาด้วยเท่าใดนัก

เด็กหญิงตัวเล็ก ใบหน้ากลม ดวงตาบ้องแบ๊ว เดินมาหยุดตรงหน้าเขาแล้วเปียงตัวหย่อนกายลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวเดียวกัน

“มานั่งทำอะไรมีดๆ คนเดียว”

“เรานั้นแหละ ดึกดื่นปานนี้ทำไมยังไม่นอน”

พิวหาถามกลับ เขาเป็นบุตรชายคนเดียวของเขตพนา พ่อเลี้ยงผู้ครอบครองอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้ ฉะนั้นสถานะของเขาจึงเปรียบเสมือนเจ้านายอีกคนของที่นี่ ทุกคนเรียกเขาว่า ‘นายน้อย’ แม้แต่เด็กหญิงที่เกิดทีหลังเขาถึงเจ็ดปีคนนี้ก็ด้วย

แต่สถานภาพนี้จะคงอยู่เพียงเวลานี้เท่านั้น พรุ่งนี้เช้าไร้เสมือนจันทร์ก็จะมี ‘นายน้อย’ อีกต่อไป

“วันนี้พ่อยุ่งมาก เลยให้รักษันอนกับยายจันทร์ แต่ยายหลับแล้ว
รักษาก็เลยย่องออกมา”

“เราเป็นเด็กผู้หญิง ทำแบบนี้ไม่ได้ มันอันตราย”

“พอบอกว่าที่ไร่เหมือนจันทร์ไม่มีคำว่าอันตราย” เด็กน้อยเถียง
ทันควัน

พิวได้แต่ถอนหายใจ เขารู้อยู่แล้วว่ารักษันาราต้องหาเหตุผล
มาได้แย้งได้ทุกเรื่อง เธอถูกเลี้ยงดูโดยสาวแก่แม่มายในไร่ คนโน้น
อุ้มไปที่ คนนี้อุ้มมาที่ตั้งแต่ตื่นเท่าฝาหอย มารดาของเขาบอกว่ารักษัน
นาราช่างพูดเพราะได้ฟังคำพูดของบรรดาป้าๆ ยายๆ ที่ต่างแหวะเวียน
มาดูแล เนื่องจากธรรมเนียมเป็นพ่อม่ายต้องทำงานหนักจนไม่มีเวลา
เป็นเหตุให้เธอเป็นเด็กรู้มาก จนบางครั้งเขาก็คิดว่าเธอรู้มากเกินไป
ด้วยซ้ำ

“ไปนอนได้แล้ว” เขาบอกอย่างรำคาญ

“ไม่เอาหรอกนาย รักษ์จะอยู่เป็นเพื่อนนาย นายวางใจได้ว่าถ้า
รักษ์อยู่จะไม่มีใครมาทำร้ายนายได้แน่นอน” รักษันาราไม่พูดเปล่า แต่
ยกมือขึ้นกอดอก ยึดตัวจนหลังตรงแน่วแสดงความมั่นใจ

พิวมองและหัวเราะเพื่อนๆ “ตัวกะเปี้ยกเดียวจะมาปกป้อง
อะไรฉันได้”

“ได้สินาย” รักษันาราทำหน้าจ้ำ แต่มองแล้วตัวเองในวัยเก้าขวบ
ก็ดูตัวเล็กกว่าผู้เป็นนายซึ่งอายุสิบหกปีเต็มจริงๆ “ถึงรักษ์จะตัวเล็ก
แต่ก็เสี่ยงดีมาก พอบอกว่าถ้าเกิดอันตราย มีรักษ์ไปด้วยรับรองว่า
ตำรวจหน้าอำเภอต้องตามไปช่วยได้ทันแน่ เพราะว่ารักษ์จะร้องเสียง
ดังมากๆ จนคนได้ยินทั้งอำเภอ”

“พอบอก...อีกแล้วหรอ” พิวอดไม่ได้จึงเอื้อมมือไปยี้ศีรษะ
เด็กน้อย ช้อนี่เขาเห็นด้วยกับที่ธรรมเนียมพูด เสี่ยงมากจนตัวนั้นแหละ
รักษันาราตัวจริง “เฮอะ! แต่ถ้าร้องเสียงดังได้ขนาดนั้นจริง ฉันจะพา

ไปออกงานวัด รับรองรวย”

“ไม่ใช่แบบนั้นเสียหน่อย แล้วรักษ์ก็ไม่อยากไปออกงานวัดให้คนอื่นมามุงดูด้วย”

รักษารำรทำหน้าจ้ำ เธอเคยไปเที่ยวงานวัดอยู่ครั้งเดียวเมื่อต้นปีที่ผ่านมา เธอชอบม้าหมุนที่สุด แต่ไม่ชอบดูเด็กประหลาดที่มีแต่หัวพูดได้ ครั้งแรกทีเห็นเธอตกใจมาก คิดว่าผีแน่ๆ จนเมื่อบิดาอธิบายอย่างใจเย็นว่าเป็นแค่การแสดงมายากลเท่านั้น เธอจึงได้สบายใจ

“ไม่ดีหรอก ได้เงินด้วยนะ”

“เอาเงินไปทำอะไร”

“ก็เอาไปซื้อของที่อยากได้ ซื้ออะไรที่อยากกิน”

รักษารำรนั่งคิดตาม โดยปกติหากว่าเธออยากได้สิ่งใด เธอก็แค่เดินไปบอกบิดาซึ่งบางครั้งก็ได้ บางครั้งก็ไม่ได้ ตามเหตุผลสมควรและจำเป็น ส่วนของกินยิ่งไม่ต้องใช้เงินไปใหญ่ เพราะเธอเดินเข้าบ้านไหนออกบ้านนี้ เดี่ยวเดียวท้องที่ว่างก็ถูกเติมเต็มโดยไม่ต้องควักเงินแม้แต่บาทเดียว

“ก็ได้ รักจะเอาเงินมาซื้อของที่นายอยากได้ เอามั้ย”

พิวานั่งเงียบไป นัยน์ตาสุกใสของเด็กน้อยเต็มไปด้วยประกายแห่งความจริงใจไร้สิ่งเคลือบแฝง เธอยังเด็ก และเขาก็กังไม่ใช่ผู้ใหญ่ แต่ต่างฝ่ายต่างก็รู้ว่าคุณใจนั้นเกิดขึ้นภายในใจของกันและกันอย่างเจียบสัน

“ขอบใจนะ” เขาวางมือลงบนศีรษะของเด็กหญิง “นี่เราเรียนอยู่ชั้นอะไรแล้วนะ”

“ป. สาม” เด็กหญิงตอบพลางเอามือปิดผมหน้าม้าที่ยาวลงมาปิดตา “แล้วนายน้อยล่ะ”

พิวาคิดอยู่แล้วว่าต้องถูกถามกลับ เพราะถ้าเขาถามเธอว่า ‘กินข้าวหรือยัง’ ยายเด็กแก่แดดก็จะตอบและถามกลับด้วยคำถามเดียวกัน

วันพรุ่งนี้เขาต้องไปจากไร่เสมือนจันทร์แล้ว และอาจไม่ได้กลับมาอีก
รักษนาราคงเป็นคนหนึ่งที่เขาจะคิดถึง

“ม. ลี”

“ม. ลี?” รักษนาราทวนคำทำตาโต

“ใช่ ม. ลี”

“ม. ลีคืออะไรอะนาย”

“เฮ้!” พิวาแข็งตัวเองที่บ่าบอไปคุยกับเด็กประถมสามเสีย
เป็นเรื่องเป็นราว

“อีกปีรักษถึงจะได้เรียน ม. ลีละนาย”

พิวาไม่ตอบ เขาทอดสายตามองไปยังท้องฟ้าเว้งว่างเต็มไปด้วย
หมู่ดาว เป็นเด็กก็ดีตรงนี้ วันๆ คิดแค่ว่าพรุ่งนี้จะทำอะไร เรียนอะไร
เพื่อนจะเป็นอย่างไร ครูจะใจดีไหม เจ็บสุดก็แค่หกล้ม ไม่ต้องรับฟัง
ปัญหาของผู้ใหญ่ แม้เขาเองเพิ่งจะพ้นวัยเด็กชายมาได้ไม่กี่เดือน แต่
ก็โตพอจะรู้เรื่องต่างๆ ได้มากแล้ว

โตมากพอที่ผู้ใหญ่จะถ่ายทอดความเป็นจริงให้ฟังมากกว่าโกหก
ว่าครอบครัวต้องประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ลูก

“ไม่ต้องไปนับมันหรอก เดียวถึงเวลาก็รู้เอง”

“ถ้ารักษเรียนจบ รักษจะทำงานกับนายน้อยนะจะ เหมือนที่พ่อ
ทำงานให้พ่อเลี้ยงเซต”

รักษนารายิ้มตาหยี บิดาบอกกับเธอเสมอว่าพ่อเลี้ยงเซต แม่เลี้ยง
และนายน้อยคือสามคนที่เธอจะต้องจงรักภักดีไปจนวันตาย

ในสายตาคนอื่น ความภักดีของเด็กเกี้ยวขวบอาจเป็นเพียงวลี
หนึ่ง แต่ในหัวใจของเธอนั้นคือ ‘คำมั่น’

เด็กหนุ่มก้มมองคนพูด ในหัวใจโหวงเหมือนกลองเปล่า

“ชอบใจเธอมากนะ แต่คงไม่มีวันนั้นอีกแล้วละ”

รักษนาราไม่รู้เลยว่าที่นายน้อยพูดหมายถึงสิ่งใด...กระทั่งเมื่อรุ่งเช้ามาถึง

ธรรมชาติปลุกเธอตั้งแต่แสงแรกยังไม่ปรากฏ เด็กน้อยล้างหน้า แปรงฟันเสร็จก็ถูกจูงมาขึ้นรถ อาการสละสลือหายไปในทันควันเมื่อเห็นเจ้านายหนุ่มนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“ไปส่งนายหญิงกับนายน้อยกันนะไอ้หนู” ธรรมชาติบอกกับลูกสาว ดันร่างเล็กให้ขึ้นไปนั่งคู่กับพิวตรงด้านหลังคนขับ

“นายหญิงกับนายน้อยจะไปไหนอะพ่อ”

“ไปกรุงเทพฯ”

“ไปทำไม ไปนานมัย กลับเมื่อไหร่”

“ถามทีละคำถามสิวะ ใครจะไปตอบทัน”

ธรรมชาติมีสีหน้าเครียดจัด ไม่ใช่เพราะลูกสาวถามมาก แต่เป็นเพราะไม่รู้จะตอบคำถามนั้นอย่างไรมากกว่า ครั้นหันไปมองหน้าต่างดาวรรณก็เห็นร่องรอยของคนทีเพิ่งผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก

“กลับเมื่อไหร่” รักษาถามสิ่งที่ต้องการรู้มากที่สุด แต่ไม่ทันที่บิดาจะได้ตอบ เธอกลับถูkmือของคนข้างกายดึงให้หนึ่งดี ๆ เพราะร่างป้อมของเด็กน้อยชะโงกหน้าไปหาบิดาซึ่งทำหน้าที่พลขับอยู่

“หนึ่งดี ๆ สิรักษ์ เดี่ยวหน้าก็คว่ำไปหรอก” พิวบอก ภายในใจระส่ำเพราะความกลัว...เขากลัวการจากลาไม่แพ้กัน

รักษนาราทำตาใสเพราะไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่านายหญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้าเริ่มตาแดง

“นายน้อยไปนานมัย” รักษาหันมาถามเจ้านายแทนเมื่อเห็นว่าบิดายังเงียบไม่ให้เกิดตอบ แต่กระนั้นพิวก็นิ่งไปเหมือนกัน “ว่าไงจ๊ะนาย กลับเมื่อไหร่”

“นานอยู่นะรักษษ์ เราอยู่ที่ไร่ ดูแลให้ด้วยก็แล้วกัน” เด็กหนุ่มวัยสิบหกตัดสินใจตอบ

“ก็วันละนาย”

“หลายวัน”

พอได้คำตอบแบบนี้เด็กน้อยก็น้ำนมองลง ก้มหน้าจนดวงซิดอก “นายจะกลับมาใช้มั๊ย”

คำถามนั้นทำให้ทุกอย่างยิ่งเงียบงัน ไม่ก็วินาทีที่มีเสียงสะท้อนให้ดังขึ้น รัชณารำหนัไปมองบิดาก็เห็นว่าท่านยังเงียบ ไม่คิดถามไถ่นายผู้หญิงว่าร้องให้ด้วยเรื่องอะไร ขณะที่พิวากียิ่งเงียบมากกว่า สุดท้ายคนเป็นเด็กก็จำต้องปิดปากเงียบไม่พูดอะไรอีก

เธอเป็นเด็ก ไม่สามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ แต่เธอก็รู้ว่าทุกอย่างดูเศร้าเป็นอย่างมาก

ราวหนึ่งชั่วโมงในการเดินทางจากไร่เสมือนจันทร์มาถึงสนามบิน รถกระบะสี่ประตูก็จอดในพื้นที่ด้านหน้า ไม่นานณดาวรรณกับพิวากียืนอยู่กับกองกระเป๋าสัมภาระใบมหึมาถึงสามใบ และยังมีเป้ขนาดใหญ่ที่พิวากะพายไ้บนหลัง

ธรรมชาติจับมือลูกสาวไว้แล้วกล่าวคำลาสั้นๆ กับนายผู้หญิงและนายน้อย

“โชคดีครับแม่เลี้ยง โชคดีนะครับนายน้อย” กล่าวจบก็กระตุกมือลูกสาวให้พูดบ้าง

“สวัสดิ์จะนายหญิง สวัสดิ์จะนายน้อย” เด็กหญิงยกมือไหว้นายทั้งสองตามคำสั่งของบิดา ก่อนจะก้าวไปดึงมือพิวากันเด็กหนุ่มตัวสูงต้องย่อเข่าลงนั่งเพื่อให้สายตาสายตาอยู่ในระดับเดียวกัน

“ว่าไง ลูกสมุนเบอร์หนึ่ง” คนที่เสียงเริ่มแตกหนุ่มถามด้วยรอยยิ้มจางๆ

“นายน้อยรีบกลับมาจะจ๊ะ รัชจะบอกให้ยายจันทร์ทำลูกตาลลอยแก้วไว้รอ”

“นั่นมันของโปรดตัวเองไม่ใช่หรอ”

“ใช่แล้ว ถ้าเป็นคนอื่น รักษ์จะเก็บไว้กินคนเดียว แต่ถ้าเป็นนายน้อย รักษ์จะแบ่งให้สองถ้วยเลย”

“ขอบใจมากนะ” พิวบอกเสียงเบา เขาก็มหันหน้าลงด้วยความสะท้อนใจเมื่อได้รู้ความคิดของรักษ์นารา ถึงแม้จะเป็นเด็ก แต่เธอก็ควรได้รับรู้ความจริง “แต่ว่า...ฉันคงไม่ได้กลับมากินลูกตาลลอยแก้วฝีมือยายจันทร์อีกแล้วละ เราอยู่ที่ไร้ก็เป็นเด็กดีละ ตั้งใจเรียน อย่าดื้อกับพ่อ”

“ทำไมละนาย นายจะไม่กลับมาหรอ”

“คงไม่แล้ว”

“พ่อ นายน้อยพูดอะไร” รักษ์นาราใจหายไปจากอก เด็กน้อยเลื่อนสายตาจากใบหน้าหล่อเหลาของเจ้านายไปมองบิดาอย่างคันคว่ำคำตอบ แต่ก็ไม่ได้รับถ้อยคำใด “นายน้อยจะไปไหน ไม่กลับมาแล้วหรอ”

พิวไม่อยากพูดอะไรมากไปกว่านี้ เพราะคิดว่ายิ่งพูดก็ยิ่งแต่จะทำให้รักษ์นาราต้องร้องไห้ ที่นี้ไม่มีอะไรมีความหมายสำหรับเขาอีกแล้ว สิ่งที่เขาควรจะต้องคิดถึงคือที่ซึ่งกำลังจะไปถึงต่างหาก ที่ซึ่งเป็นอนาคตของเขากับมารดา ไม่ใช่บ้านของผู้ชายมั่งง่ายคนนั้น

“อ้อ คงไม่ได้กลับมาแล้ว ไปละนะ”

พิวบอกเพียงเท่านั้นก็ลุกขึ้นยืน หันไปคว่ำกระเป๋แล้วเดินจากไปพร้อมกับมารดา

รักษ์นารามองตามแผ่นหลังของเจ้านายหนุ่มด้วยหัวใจของเด็กที่ยังไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร แต่อยู่ๆ น้ำตาก็ไหลออกมาพร้อมกับถ้อยคำที่หลุดออกจากปากเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะไม่ได้พูดกับเขาอีกเลย

“นาย...”

ไกล

“กลับเข้าอีกแล้วนะวา”

ร่างในชุดสีกรมท่ากำลังเอื้อมมือหากลองชีเรียลบนชั้นเก็บของเหนือศีรษะ และชะงักก่อนหันมายักคิ้วให้ผู้เป็นมารดา “ครับ...แม่”

“แม่กำลังตำหนิเราอยู่นะ ยังจะมารับหน้าตาเฉยอีก”

พิวาเพียงแค่นิ้วเราะน้อยๆ ก่อนจะถือแก้วกาแฟกับกล่องชีเรียลเดินผ่านผู้เป็นมารดาไปอย่างไม่นาถกับการถูกตำหนิ ฆดาวรรณได้แต่ส่ายหน้าระอาใจ

ลูกชายของนางอายุสี่สิบเก้าปีเต็ม รูปร่างสูงใหญ่เหมือนฝรั่งทั้งที่มีสายเลือดไทยแท้ ส่วนหนึ่งเป็นผลจากอาหารการกินของที่นี่ซึ่งทำให้พิวาสูงขึ้นๆ จนตอนนี้ตัวใหญ่เหมือนยักษ์...

แถมยังรูปหล่อเอามากๆ หล่อจนหม่มในไมอามีพากันหลงไหลแวะเวียนเข้ามาหาไม่ขาดสาย ฆดาวรรณอยู่ที่นี้มาสิบสามปีและไม่ว่าจะแน่ใจว่าจะต้องอยู่ตลอดไปหรือไม่ แต่ลึกๆ แล้วนางก็หวังว่าหากเป็นไปได้นางอยากได้สะใภ้เป็นคนไทยมากกว่าหม่มตาน้ำข้าวที่มีเสรีทางเพศมากจนเกินไป

“มีโทรศัพท์มาจากประเทศไทย”

พิวานอนฟิงพนักโซฟา พาดเท้ากับเก้าอี้ตัวเล็กอีกตัวอย่าง

สบายใจ เขาเพียงแค่เหลือบมองผู้เป็นมารดา หลังจากท่านตัดสินใจ
หย่ากับบิดาของเขาเพราะทณพฤติกรรมเจ้าชู้ไม่ไหว ท่านก็พาเขาย้าย
มาอยู่กับน้ำสาวที่ไม่อามี จนวันนี้ก็สิบสามปีแล้ว นอกจากตากับยาย
ก็ไม่เคยมีใครที่ประเทศไทยโทรศัพท์ติดต่อมาอีกเลย แม้แต่บิดาของ
เขา

“ตากับยายเหรอครับ”

“ไม่ใช่” ฌดาวรรณนั่งลงบนโซฟาผั่งตรงข้าม “คนที่ไร่เสมือน-
จันทร์”

หัวใจชายหนุ่มกระตุกวบหนึ่ง ก่อนความรู้สึกนั้นจะจางหายไป
“เรื่องอะไรครับ”

ฌดาวรรณไม่ตอบทันที แต่ทอดถอนใจ สีน้้าสลดลงบ่งบอก
ว่าเป็นเรื่องไม่ดี ขณะที่พิวเวียบรอฟัง

“ทนายวีระโทร. มาบอกว่าอยากให้ลูกไปจัดการงานศพให้พ่อ
ของลูก เขาตายแล้วละ”

พิวเวียบรอฟังไป บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร สายใยพอลลูกตัดกัน
ไม่ขาด ทว่าก็เจือจางบางลงจนแทบมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า พ่อทำร้าย
จิตใจเขากับแม่อย่างร้ายกาจด้วยการคบผู้หญิงไม่เลิกหน้า เขาโกรธ...
อาจจะเรียกว่าเกลียดก็ได้ ทุกวันนี้เขาไม่เคยคิดถึงพ่ออีกเลย...คิดว่า
ตายก็คงไม่ได้ไปเผาผี

แต่เมื่อรู้ว่าเขตพนาเสียชีวิต ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกลับไม่เป็นอย่าง
ที่คิดไว้ ใจหนึ่งก็วบไหว...อีกใจก็ด้านชา

“เขาตายเพราะอะไรครับ”

“ตรวจพบมะเร็งเมื่อสองเดือนก่อน ระยะสุดท้าย หมดทาง
รักษา”

วินาทีหนึ่งที่พิวเวียบรอฟังแล้วสับสนไป แต่เพียงแค่นั้นวินาทีเท่านั้น
เพราะไม่ทันที่ฌดาวรรณจะสังเกตเห็นสีหน้าของเขาก็กลับมาราบเรียบ

เช่นเดิม

“ทำไมไม่ให้เมียๆ เขาจัดงานให้ล่ะครับ” ถึงไม่ได้ติดต่อกัน แต่เขาก็รู้ว่าเซตพนาเลี้ยงดูผู้หญิงไว้มากมาย

“เราเป็นลูกชายคนเดียวของเขา ส่วนเมียคนอื่นๆ ไม่มีใครได้จดทะเบียนเป็นเมียถูกต้องตามกฎหมาย พ่อเราเขามีมรดกมาก ไปจัดการเสียให้เรียบร้อยแม่ว่าก็ดีนะ”

พิวาเหลือบมองมารดาอีกครั้งอย่างค้นคว้า แต่ไหนแต่ไรมาท่านไม่เคยอยากได้ของของใคร แม้แต่สินสมรสที่ได้หลังจากหย่าร้าง ได้มาเท่าไรก็เท่านั้น ไม่เคยเรียกร้องเพิ่มเติม จริงอยู่ว่าเป็นเงินจำนวนมาก แต่ถ้าเทียบกับสมบัติของเซตพนา มันเป็นแค่เพียงเศษเสี้ยวเท่านั้น ท่านจะฟ้องร้องให้ผู้ชายคนนั้นหมดตัวก็ยังได้ แต่ว่าไม่คิดจะทำเพราะต้องการเงินออกมามีศักดิ์ศรี

ดังนั้นเขาจึงมั่นใจมากกว่ามารดาไม่ได้ผลักดันให้เขากลับไปเพราะหวังมรดกจากคนตาย นอกจากต้องการให้เขากลับไปทำหน้าที่ลูกเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อตอบแทนคุณ

“ไปเถอะว้า ไปทำหน้าที่ลูกเป็นครั้งสุดท้าย ส่วนสมบัติของพ่อเขา ลูกอยากได้หรือไม่อยากได้ก็คิดเอง ตัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน”

“ผมไม่ได้หยิ่งถึงขนาดไม่แตะสมบัติพ่อหรอกนะครับ แต่เขาจะยกอะไรให้เราสักเท่าไรกันแม่ ร้อยวันพันปีไม่เห็นมาดูแลดูดี”

“พ่อเขาก็ถามไถ่ข่าวคราวของลูกเรื่อยๆ นั่นแหละ แต่เราเองต่างหากที่ไม่ยอมคุยด้วย”

พิวาไม่ตอบ ไม่อยากชี้แจงว่าที่ตัวเองไม่สนทนากับบิดาเป็นเพราะเรื่องอะไร ไม่ต้องเดาก็น่าจะรู้ดี ไม่มีลูกคนไหนพอใจกับการที่บิดามีผู้หญิงคนอื่นทั้งที่มารดาตัวเองยังนั่งหิ้วโถอยู่ในบ้านได้ ผู้ชายแบบนั้นเขาไม่อยากจะเรียกว่าพ่อเสียด้วยซ้ำ เรื่องนี้พูดไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นมา และถึงแม้ก่อนจากมาเขาจะอาลัยอาวรณ์ไร้เสมือนจันทร์ลัก

เพียงใด แต่การได้มาใช้ชีวิตที่อเมริกาไม่ใช่เรื่องเลวร้าย เขาคิดว่าจะ
อยู่ไปตลอดชีวิตด้วยซ้ำ

“ถ้าไปจัดงานศพให้พ่อเขาแล้วอยู่รอถึงวันเปิดพินัยกรรม เสร็จ
ธุระแล้วค่อยกลับมา ที่ทำงานของลูกเขาจะว่ายังไง”

ณดาววรรณพูดคล้ายถามความเห็นระคนสั่งกลายๆ ลูกชาย
ทำงานประจำอยู่ที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง เป็นระดับผู้จัดการ เงินเดือน
สูงเลยทีเดียว แต่การลาไปทำธุระนานๆ ไม่แน่ใจว่าจะสามารถทำได้
สักเพียงไหน

...แต่ถึงอย่างไรก็ต้องไป

“คงไม่เกินสิบห้าวันหรือหกมั้งครับแม่” พิวาเลี้ยงไม่ได้ “เรื่อง
มรดกก็คงไม่มีปัญหาอะไร เปิดพินัยกรรมเสร็จ ให้ทนายจัดการโอน
ทรัพย์สินให้ ส่วนผม...ครบสิบห้าวันก็กลับตามกำหนด เขาคงไม่ได้ให้
อะไรเรามากนักหรอกครับ เมื่อยๆ เขาก็ออกจะเยาะเย้ย” เขาคาดการณ์
เสร็จสรรพ

“แล้วถ้าพ่อเขาอะไรเหมือนจันทร์ให้ละ...เราจะทำยังไง”

พิวานิ่งไปหลายวินาที ภาพความทรงจำตั้งแต่เกิดจนเติบโตใหญ่
ถึงอายุสิบหกปีแจ่มชัด บ้านไม้หลังงามตั้งตระหง่านกลางเนินหญ้า
เขียวขจี ต้นสนปลูกเรียงรายเป็นหน้ากระดาน ถัดไปห้าร้อยเมตรคือ
สวนส้มนับพันไร่มองไกลสุดลูกหูลูกตา แผ่นดินไร้เหมือนจันทร์กว้าง
ใหญ่แต่เขาก็เดินสำรวจจนทั่วทุกตารางเมตร ไกลจนเลยออกไปถึงริม
ลำธารเล็กๆ สุดเขตแดน และชายหนุ่มยังคงเคยแอบไปเล่นน้ำจนถูก
มารดาตักอยู่เป็นประจำ

ความสุขในวัยเยาว์หวนกลับมาในความทรงจำอีกครั้ง

...แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาคิดจะหวนกลับไปที่นี่อีก

“มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว”

“ก็คิดเผื่อไว้ ถ้าเขาขอให้ลูก ลูกจะทำยังไง”

ใบหน้าหล่อเหลาหนึ่งสนิทไม่บ่งบอกความรู้สึก เขาตักที่เรียลกิน
เจียบๆ

“ขายมั้งครับ...ไม่รู้จักเก็บเอาไว้มั้ย”

ไร้เหมือนจันทร์ถูกปกคลุมไปด้วยความเศร้าโศกของ
บรรดาลูกจ้างคนงาน หลังจากเซตพนาเสียชีวิต ทุกอย่างเหมือนตกอยู่ใน
ในความมืด ไร้สาระสายกันถ้วนหน้า เพราะไม่รู้ว่อนาคตไร้เหมือน-
จันทร์จะเป็นอย่างไร นอกจากความเศร้าที่ผู้เป็นนายจากไปก็คือความ
หวาดกลัวนั่นเอง

“ผู้จัดการคะ พ่อเลี้ยงมาตายจากไปอย่างนี้ ไร้เหมือนจันทร์จะ
เป็นยังไงต่อไป”

บัวตอง คนงานสาวใหญ่วัยสี่สิบเอ็ดปีถามขึ้นหลังพิธีรดน้ำศพ
เสร็จสิ้นลง ทำให้คนอื่นๆ หันมาฟังอย่างสนใจใคร่รู้ด้วย

“นั่นสิผู้จัดการ ใครจะรับช่วงดูแลที่นี่ต่อไป” สันทวี หัวหน้า
คนงานถามด้วยความเป็นกังวล

ธรรมสธรณ์มีสีหน้าลำบากใจ เพราะเรื่องนี้เขาเองก็ให้คำตอบ
ไม่ได้เหมือนกัน สิ้นเซตพนาที่ไม่เห็นเลยว่าใครจะมาสานต่องานในไร้
ได้ ชายสูงวัยมีญาติพี่น้องแต่ก็เหมือนไม่มี เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า
เซตพนามีพี่สาวที่เกิดจากพ่อแม่เดียวกันหนึ่งคนชื่อชมพัสตร์ แต่ไม่
กินเส้นกันเป็นอย่างมาก

น่าเป็นกังวลถึงอนาคตของไร้แห่งนี้ มากไปกว่านั้นคือคนงาน
หลายร้อยคนจะอยู่อย่างไรเมื่อขาดหัวเรือใหญ่ที่คอยช่วยเหลือให้พวก
เขาอยู่สุขสบายมาตลอดหลายสิบปี บางคนเกิดและเติบโตที่นี่ด้วยซ้ำ
ไป

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงไปหรอก ลืมแล้วเหรวว่าพ่อเลี้ยงยังมีลูก
อีกหนึ่งคน” รักษณารานิ้วยี่สิบสองปีเอยขึ้นอย่างมั่นใจ ท่ามกลาง

ความวิตกกังวลของทุกคน เธอกลับมีแววตาเปล่งประกายความหวัง

“นายน้อยนะเธอ”

บัวตองทำสีหน้าไม่เชื่อ ในวงสนทนามีแต่คนเก่าคนแก่ ทุกคนต่างรู้จักพิวดี แต่นายน้อยจากไปนานเกินกว่าที่ทุกคนจะถวิลหาอีกต่อไปแล้ว

“ใช่! นายน้อยจะต้องกลับมา”

“เอ็งจะมั่นใจได้ยังไงไอ้รักษ์ นายน้อยไปอยู่ต่างประเทศตั้งสิบกว่าปี คงไม่ยากกลับมาเป็นชาวไร่ชาวนาให้ลำบากหรอก”

“น้ำบัวอย่าพูดแบบนั้นนะ นายน้อยไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ใช่หรือไม่ใช่ไม่รู้ แต่งานศพพ่อตัวยังไม่กลับมา เอ็งก็น่าจะรู้แล้วนะว่านายของเอ็งเขาไม่ได้สนใจไยดีที่นี่แล้ว”

“ไม่จริง! อเมริกาอยู่ไกลจากที่นี่ตั้งเยอะ นายน้อยอาจจะกำลังเดินทางอยู่ก็ได้ ไซม์พ่อ” รักษ์นาราหันไปถามธรรมสรณ์ แต่ใบหน้าหวานแดงเรื่อตามธรรมชาติกลับต้องเผือดไปเมื่อเห็นสีหน้าไม่มั่นใจของผู้เป็นบิดา “พ่อ...”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว รีบไปช่วยเขาเก็บของเลย”

“พ่อ...”

“เอ็งเป็นเด็ก ไม่ต้องรู้เรื่องของผู้ใหญ่หรอก” ธรรมสรณ์เตือนลูกสาว ก่อนจะหันไปบอกคนงานคนอื่นๆ “อย่าเพิ่งคิดมากไปเลย เอาไว้เสร็จงานศพพ่อเลี้ยง เราค่อยคุยเรื่องนี้กันอีกที”

“พ่อก็ไม่เชื่อว่านายจะกลับมา” เสียงนั้นอ้อยลง ดวงตาที่เจิดจ้าในคราแรกก็อ่อนแสง

“เอาเวลาหวังลมๆ แล้งๆ ไปหางานใหม่ทำดีกว่าไว้ย”

สิ้นคำพูดของบัวตองก็มีเสียงของบรรดาคนงานดังแข็งแซ่ รักษ์นาราอายุยี่สิบสองปี แม้บรรลุนิติภาวะแล้ว แต่อุปนิสัยก็ยังเด็กอยู่มาก พูดอะไรก็ยากที่จะมีคนฟัง อีกทั้งคำพูดของเธอยังดูเลือนลอยจนไม่น่า

เชื้อถือ

พิวจากไปไม่เคยกลับมาที่ไร่อีกเลย แล้วใครจะไปหวังอะไรได้
ทว่าถึงแม้จะเป็นเพียงแสงเล็กๆ ที่ปลายอุโมงค์ แต่ก็ยังดีกว่า
มืดมิดไปทุกทางไม่ใช่หรือ หรือจะมีแค่รักษนาราที่เห็นแสงนั้นเพียง
คนเดียว

พิธีศพจัดขึ้นอย่างสมเกียรติ ในฐานะลูกน้องคนสนิทที่
ล้มหัวจมท้ายกันมาหลายสิบปี ธรรมเนียมคงทำให้ได้อย่างเต็มที่ที่เป็น
ครั้งสุดท้าย

ศพของเจ้านายผู้เป็นเสาหลักของคนในไร่บรื้อยชีวิตตั้งบำเพ็ญ
กุศลที่ไร่เสมือนจันทร์เป็นคืนสุดท้าย แยกผู้ใหญ่ซึ่งเป็นคนในพื้นที่ต่าง
ทยอยมาถึงตั้งแต่หัวค่ำ หน้าศพมีหญิงสาววัยสามสิบปีเศษนั่งร้องไห้
อยู่พักหนึ่งแล้ว มือก็สาละวณจุดธูปให้คนที่มาไหว้ศพประหนึ่งเป็น
เจ้าภาพ

“พ่อ!”

เสียงเรียกอย่างปัจจุบันทันด่วนทำเอาคนกำลังมองความ
เรียบร้อยของงานสะดุ้งโหยง ธรรมเนียมหันไปเฝ้าลูกสาวคนเดียวขอหา
ทำให้ตกใจ

“อะไรวะ เรียกชะตกอกตกใจ”

“คุณกึ่งเธอร้องให้อะไรขนาดนั้น”

“เขาเป็นเมียพ่อเลี้ยง จะไม่ให้ร้องไห้ได้ไง”

“เพิ่งเป็นก่อนพ่อเลี้ยงป่วยได้สองอาทิตย์เนี่ยนะ” รักษนารา
ตั้งข้อสังเกต เพราะภาพที่เห็นไม่เหมือนคนกำลังเสียใจจริงๆ เลย แต่
เหมือนคนแกล้งเสียใจมากกว่า

“ไม่ต้องพูดแล้ว พระจะสวดอยู่แล้ว นั่งเงียบๆ”

“พ่อ”

“อะไรวะ” ธรรมสรณ์หงุดหงิดจนอยากจะเขกหัวลูกสาวโซวแซก ถ้าไม่เกรงใจเขาก็เชื่อว่ามะเหงกน่าจะลงกลางกบาลคนช่างสงสัยไปแล้ว

“เมียของพ่อเลี้ยงผุดมาจากไหนอีกไม่รู้โน้น”

รักษนาราไม่สนใจเสียงดู พักพิงเปิดไปทางกลุ่มแขกในงาน เห็นหญิงสาวสองสามคนนั่งร้องให้เป็นวรรคเป็นเวร ทำเอาคนในงานพากันมองเป็นตาเดียว

ธรรมสรณ์รู้จักบ้าง ไม่รู้จักบ้าง แต่เลือกที่จะทำเป็นไม่เห็นเพราะไม่อยากยุ่งยากใจ พ่อเลี้ยงเซตพนาเป็นคนรูปหล่อ ฐานะรำรวยมาก เป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งของจังหวัด ทั้งยังเจ้าชู้ช่างโปรยเสน่ห์ทำให้มีผู้หญิงวิ่งเข้าหาจนนับไม่ถูก บางคนคบนานเป็นปี แต่บางคนแค่ไม่กี่เดือนก็มีอันต้องเลิกรากันไป

ไม่แปลกที่บรรดาเมียๆ ของเจ้านายจะแห่มารวมตัวกันวันนี้ ถึงไม่รู้ก็พอจะคาดเดาออกว่าการมาของพวกหล่อนมีสาเหตุอันใด

“รักษนารออกไปนั่งข้างนอกนะพ่อ อยู่ในนี้แล้วจิตใจไม่เป็นสุข”

รักษนาราพูดจบก็ประนมมือเจ็ดนิ้วโป้งที่หว่างคิ้ว ไหว้พระแบบถูกต้องตามขนบ ก่อนจะถอยออกไปโดยไม่รอให้ผู้เป็นบิดาถามอะไรสักคำ

หญิงสาวที่สวมชุดกางเกงเข้ารูปกับเสื้อยัดสีดำท่าทางห้าวหาญเดินออกมาโดยไม่มีใครสังเกตเห็น ทุกคนกำลังมุงความสนใจไปยังบรรดาเมียของพ่อเลี้ยงที่แข่งกันร้องหม่ร้องไห้ราวกับจะชิงรางวัลชนะเลิศ

เอาจริงๆ เธอเองก็อยากจะร้องไห้เหมือนกัน แต่กลัวจะถูกเหมาว่าเป็นเมียพ่อเลี้ยงไปอีกคน หลบออกมาหนึ่งทำใจเสียบๆ คงดีกว่า

รักษนาราอยู่ที่ไร้เสมียนจันทร์มาตั้งแต่เกิด เธอลืมตาขึ้นมาก็เห็นทิวเขาดงามของที่นี่เป็นครั้งแรกในความทรงจำ ก่อนนี้บิดาและมารดาของเธอทำงานที่นี้ทั้งสองคน แต่มารดาป่วยหนักเสียชีวิตไปตอนที่เธออายุไม่ถึงสามขวบ แม้ว่าการขาดมารดาจะทำให้โลกของเธอเวิ้ง

แห้วไปบ้าง แต่ความรักความอบอุ่นของบิดาและคนในไร่เสมือนจันทร์
ก็เต็มเต็มโลกของเธอได้เป็นอย่างดี

เพราะอยู่มานานขนาดนี้ เธอจึงไม่คิดเตรียมใจไว้เลยว่าหาก
วันหนึ่งมีเหตุที่ทำให้เธอต้องไปจากที่นี่ ชีวิตเธอจะเป็นอย่างไร ลึกๆ
แล้วเธอกลัวมากไม่แพ้คนอื่นๆ ในไร่เลย

ความหวังสุดท้ายที่เคยเรื่องรองก็ค่อยๆ ริบหรี่ลง ถึงเวลานี้
รักษนาราไม่แน่ใจแล้วว่าจะหวังได้อีกต่อไปหรือไม่ พุ่มนี้ก็ถึงวัน
ฉาปนกิจแล้ว แต่ไร่เสมือนจันทร์ยังไม่ได้รับข่าวคราวจากอีกฟากหนึ่ง
ของโลกเลย

เสียงรถยนต์ที่กำลังเคลื่อนเข้ามาจอดหน้าลานกว้างดึงดูดความ
สนใจจากรักษนารา เธอมองแต่ไม่ได้ใครรู้ว่าเป็นรถใคร พิธีศพของ
พ่อเลี้ยงเขตพนาจะมีแขกมากทุกวันอยู่แล้ว คนแปลกหน้าเดินกันให้ควัก
จะแปลกใจก็เพียงแค่ว่าเหตุใดถึงมางานศพเอาปานนี้

เครื่องยนต์ดับลงไม่กี่วินาทีประตูฝั่งคนขับก็เปิดออก คนร่างสูง
ราวหกฟุตก้าวออกมา นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมองกวาดไปรอบๆ โดย
ไม่สนใจมนุษย์ที่ยืนมองเขาตาไม่กะพริบ

“น้อง พี่มางานศพพ่อเลี้ยงเขตพนา”

พิวถามโดยไม่ทันได้มองหน้าอีกฝ่ายเพราะมัวแต่สนใจ
บรรยากาศโดยรอบ เขาเช่ารถขับมาเองจากสนามบินโดยอาศัยจีพีเอส
นำทาง คราแรกคิดว่าอะไรๆ จะเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ไม่เลย ไร่ที่
เขาจากไปสิบสามปี...ไม่เปลี่ยนไปจากเดิมเลยสักนิด

“เดินขึ้นเรือนไปเลยค่ะ”

เสียงหวานทำให้พิวหันมอง เจ้าของใบหน้ารูปไข่ ฝอยยาวถูกร
วบไว้กลางศีรษะเป็นทรงหางม้า เงยหน้ามองเขาด้วยแววตาที่แสดง
ชัดถึงความรู้สึกบางอย่าง แต่พิวไม่ทันสังเกตเห็น

“อ้าว! ขอโทษนะ คิดว่าเด็กผู้ชาย” พิวตกใจนิดๆ เพราะการ

แต่งกายของหญิงสาวเหมือนเด็กผู้ชาย ทำให้เขาไม่ทันสังเกตเห็นมม
ยาวของเธอที่ถูกรวบไว้

รักษนาราไม่ตอบอะไรเพราะกำลังตกตะลึง เธอมองเขาด้วย
ดวงตาที่เบิกกว้าง จนคนถูกมองขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความไม่เข้าใจ

หญิงสาวถามตัวเองว่าภาพตรงหน้าเป็นภาพจากความฝันหรือ
ไม่ เพราะหากจะบอกว่าเป็นภาพจริงก็เกินกว่าจะเชื่อได้ คิ้วเรียวยาวได้รูป
ขยับเข้าหากัน ตาจับจ้องใบหน้าคล้ำมคมไม่วาง

สิบสามปีแล้ว อะไร ก็เปลี่ยนแปลงไปทุกอย่าง แม้แต่รูปร่าง
หน้าตาก็ไม่เหมือนเดิมจนอาจลืมเลือนกันได้

เขาสูงขึ้นกว่าเดิมมาก ปากกว้างขึ้นสามนิ้วเห็นจะได้ ผิวที่เคย
ขาวซีดบัดนี้เข้มขึ้นจนเขาได้ว่าเขาคงจะชอบทำกิจกรรมกลางแจ้ง
ใบหน้าอ่อนเยาว์เมื่อสิบสามปีก่อนเหลือเค้ารางๆ และกลายเป็นเข้ม
คมขึ้นตามวัย คงมีเพียงแค่สิ่งเดียวที่บ่งบอกว่าเป็นเขา นั่นคือดวงตา
พราวระยิบ เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เธอมั่นใจว่า...ไม่ใช่เพราะแสงไฟสีส้ม
นวนลจากเสาไฟริมทางหลอกตา

“นายน้อย”

พิวขมวดคิ้วเข้มขึ้นอีกเมื่ออีกฝ่ายเรียกชื่อที่ไม่มีใครเรียกมา
นานแล้ว ทั้งดวงตาระยิบระยับบ่งบอกว่าดีใจนักที่ชวนให้เขา ยิ่งუნง
ไม่ทันได้ถามอะไรคนแปลกหน้าก็โผล่เข้ากอดเขาอย่างรวดเร็ว ร่างนุ่มนวล
ภายใต้ชุดเสื้อยืดกางเกงเข้ารูปตอกย้ำว่าเธอเป็นผู้หญิง

...เป็นผู้หญิงเต็มตัวเสียด้วย

“นาย นายมาจริงๆ นึกแล้วว่านายต้องกลับมา”

รักษนารากอดรัดเจ้าของร่างสูงไว้แน่น ลืมคิดว่าเขาเป็นผู้ชาย
ทั้งแท่ง ขณะที่เธออยู่ในวัยแตกเนื้อสาว ด้วยความสูงของเขาทำให้
ศีรษะเธอวางแหมาะอยู่ตรงกลางอกกว้างพอดี

พิวยังუნงจึงได้แต่ยิ้มนิ่งเป็นหิน เขาจากไรรนี้ไปนาน แต่ก็

ไม่ถึงกับเลอะเลือนจำอะไรไม่ได้ก็จริง ทว่ามั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า
หน้าตาแบบนี้...เขาไม่เคยพบมาก่อนแน่ๆ

“ขอโทษนะ” พิวาตันร่างเล็กที่กอดเขาแน่นหนีบออกอย่างยาก
ลำบาก พินิจใบหน้าของหญิงสาวอีกครั้งให้แน่ใจ แต่ก็ไม่ช่วยให้เขา
จำได้ขึ้นมาเลย “เรารู้จักกันด้วยหรือ”

รักษันารานิ่งไปเมื่ออีกฝ่ายจำเธอไม่ได้ ฐวนหนึ่งเกิดความขุ่น
เคืองขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ ทว่าสุดท้ายเธอก็ค่อยๆ คลายความไม่พอใจ
ลงในที่สุด

สิบสามปีก่อนเธอเป็นเด็กอายุเก้าขวบ ตัวกลมบ๊อง ผมหือบ
ความยาวพอดีกับตึงหู เธอในตอนนั้นกับตอนนี้ต่างกันชนิดที่ต่อให้หนึ่ง
จ้องสักชั่วโม่งก็อาจจะจำไม่ได้ว่าเป็นคนเดียวกัน

“รู้จักหรือเปล่าไม่สำคัญหรอกนาย นายกลับมาที่นี่แล้ว...นี่
ต่างหากที่สำคัญ” ประโยคหลังรักษันาราคล้ายพูดกับตัวเองมากกว่า
เพราะเสียงนั้นเบาลงจนอีกฝ่ายนี้วนหน้า

“ว่าไงนะ”

“นาย...” รักษันาราเรียกด้วยเสียงทอดยาวเล็กน้อย ดวงตากกลม
โตเปล่งประกาย

พิวานิ่งรอฟังราวกับถูกสะกด

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ”

2

กลับบ้าน

**เสียงสวดพระอภิธรรมสิ้นสุดลง แยกหรีอในงานอยู่รับ-
ประทานของว่างพลาญพุดคุยกันจนเสียงดังจ๊อแจ บนซานเรือนที่เคย
โล่งกว้างดูแคบไปถนัดตา**

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคนพื้นที่นี้ หากเป็นการตายด้วยโรค
ทั่วไป ไม่ใช่อุบัติเหตุ ศพจะถูกตั้งไว้ที่บ้าน จัดพิธีบำเพ็ญกุศลให้
เรียบร้อย ครอบกำหนดจึงเคลื่อนย้ายไปเผาที่วัด

เขตพนาเป็นคนมีชื่อเสียง มีหน้ามีตาในท้องถิ่น ศพของเขาจึงมี
กำหนดสวดพระอภิธรรมถึงเจ็ดวันเจ็ดคืนเพื่อให้คนได้มาร่วมงานอย่าง
ทั่วถึง และถือเป็นกุศลแก่คนตายตามกำลังทรัพย์ที่มี

ขณะที่บรรยายศาสนาสดศพคืนสุดท้ายเป็นไปโดยราบรื่นตาม
ปกติ การปรากฏตัวของใครคนหนึ่งก็ทำให้ทุกคนหันไปมองเป็นตา
เดียว

ร่างสูงใหญ่ในชุดสีดำทั้งชุดดูโดดเด่นจนไม่มีใครละสายตาได้
ธรรมสภณ์ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านหน้าสุดถึงกับสอแว่นสายตามองเพื่อ
ให้แน่ใจว่าภาพที่เห็นเป็นความจริง ไม่ใช่ภาพลวงตา

พิวรับรู้ถึงสายตาทูกลุ่มองมา แต่เขาก็รักษาอาการปฏิกิริยานิ่ง
เฉยได้อย่างดี เขาเดินตามร่างเล็กของหญิงสาวแปลกหน้ามาจนกระทั่ง

รู้ตัวอีกทีภาพเบื้องหน้าก็เป็นโลงศพที่ประดับด้วยดอกไม้สีขาววิจิตรบรรจง ถัดไปอีกนิดคือรูปหน้าตรง มีข้อความใต้ภาพบอกวัน ‘ชาติตะ’ และ ‘มรณะ’

คนในรูปใบหน้าละม้ายกับเขา โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นที่ยืนยันการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมได้ดี เขาได้รับดีเอ็นเอของชายผู้นี้มาเต็มๆ

จิตใจพิวด้านชา แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่รู้สึกละเอียดเดียว เขาปวดหนึบกลางอกเพราะไม่คิดว่าตัวเองจะได้พบบิดาอีกครั้งในสภาพแบบนี้ หลังจากไม่ได้พบกันสิบสามปี...ได้พบหน้าเพียงแค่นิรุตต์ตั้งหน้าศพ

“นาย...”

เสียงเรียกแผ่วเบาปลุกเขาจากภวังค์ความเศร้า ชายหนุ่มกะพริบตาไล่ความรู้สึกแล้วหันไปมอง เห็นว่าหญิงสาวยืนรูปหนึ่งดอกที่จุดไฟแล้วมาให้

เขารับมาถือแล้วพนมมือ ครึ่งนาทีจึงปักธูปลงที่กระถางแล้วกราบหนึ่งครั้ง เมื่อเคารพศพเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับมาพบกับตาหลายสิบคู่ที่ยังมองมาไม่เลิก ที่ต่างจากเมื่อครู่คือจำนวนคนที่มากขึ้น พวกเขาเยียนอกกันเต็มพื้นที่

“นายน้อย” ธรรมสรณ์ลุกขึ้นจากเก้าอี้ มองผู้เพิ่งมาถึงด้วยความดีใจจนพูดไม่ออก

พิวยังคงไม่พูดอะไร อันที่จริงเขาไม่ได้จินตนาการไว้เลยว่าการกลับมาครั้งนี้จะเป็นอย่างไร แต่เมื่อได้เห็นปฏิกิริยาของทุกคนที่นี่ก็เกิดความอุ่นวาบขึ้นในอก ขณะที่บ่าทั้งสองข้างของเขากลับรู้สึกหนักอึ้งอย่างไรไม่ทราบ เป็นความรู้สึกขัดแย้งกันโดยไม่สามารถอธิบายได้เลย

“นายจำไม่ได้หรือ นันผู้จัดการธรรมสรณ์ไง”

“สวัสดีครับ น้าธรรม” ทำไมเขาจะจำไม่ได้...ชายผู้เป็นมือขวาของบิดา

“นายน้อย นายกลับมาจริงๆ” ธรรมสธรณ์ลงมานั่งบนพรมผืนใหญ่ตรงหน้าพิวาซึ่งเวลานี้ชายหนุ่มนั่งขัดสมาธิท่าทางผ่อนคลาย

“พ่อตายทั้งคน ไม่กลับมาได้ยังไงล่ะครับ”

ธรรมสธรณ์เอื้อมมือไปแตะบ่าของลูกชายผู้เป็นนาย มองไปทั่วร่างอีกฝ่ายอย่างสำรวจตรวจตรา

“นายน้อยของผมโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว สูงใหญ่ขึ้นมากอย่างกับฝรั่งมั่งคั่ง” พุดพลางหัวเราะในลำคอ ทั้งยินดีและตื่นตัน

พิวายิ้มน้อยๆ พลางกวาดตามองไปรอบๆ เวลาผ่านไปนานมากจนแทบจำใครไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้หายไปจากความทรงจำของทุกคนเลย นานมากแล้วที่เขาไม่ได้รับความสนใจแบบนี้จากใคร แม้ว่าตอนเรียนไฮสกูลจนถึงช่วงมหาวิทยาลัยเขาจะได้รับความสนใจอยู่บ้างในฐานะหนุ่มเอเชียหน้าตาดี แต่ไม่ใช่ความสนใจในแบบที่เป็นอยู่

สิ่งนี้เองที่ทำให้ไทยต่างจากอเมริกา...

“นายน้อยของยาย จำายได้ไหมคะ” จันท์พาร่างชราเดินมาหาชายหนุ่มที่นางเลี้ยงมาตั้งแต่อ่อนแอออก ทุดกายลงนั่งเชื่องช้า

พิวายิ้มน้อยๆ บอกกับหญิงชรา “ยายจันท์ จำได้สิครับ”

คำตอบของพิวาทำให้หญิงชราน้ำตาคลอ “โอ พ่อคุณของยาย กลับมาบ้านเสียทีนะคะ ไปตระหนักระเหินอยู่ต่างบ้านต่างเมืองเสียตั้งนาน”

“ฉันบอกแล้วไงยาย ว่านายต้องกลับมา” รัชชนาราชะโงกหน้าเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย ก่อนหันไปบอกทุกคนด้วยเสียงอันดังว่า “พวกเรา นี่คุณพิวา ลูกชายคนเดียวของพ่อเลี้ยงเขตพนา นายของพวกเรากลับมาแล้วจ้า”

สิ้นเสียงเจื้อยแจ้วก็ตามมาด้วยเสียงปรบมือเกรียวกราว พิวาหันไปมองอย่างไม่ค่อยพอใจคนตัวเล็กที่เอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

เพราะเธอทำให้เขากลายเป็นจุดสนใจได้ขนาดนี้

รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรือไม่ แต่ทำเหมือนกับว่าสนิทสนมกันมาสิบปี

ทว่าแม้ในใจจะรู้สึกเช่นนั้น สุดท้ายเขาก็หันไปส่งยิ้มให้ทุกคนอยู่ดี

“ห้องนอนของนายยังเหมือนเดิมเลยนะ เราดูแลปิดกวาด เช็ดถูทุกสามวัน ข้าวของก็ถูกเก็บรักษาไว้เหมือนใหม่อยู่ตลอดเวลาเลย” รัชนีรารอบอกขณะที่เดินนำพิวเข้ามายังส่วนของห้องนอน ในบ้านหลังงามซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยได้พักอาศัยยาวนานถึงสิบหกปี

พิวมองไปรอบๆ ข้าวของทุกอย่างยังวางอยู่ที่เดิมราวกับว่ากาลเวลาหยุดเคลื่อนไหว สิบสามปีชีวิตเขาเปลี่ยนไปมากเหมือนหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ที่นี่...เหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ห้องนอนเล็กมีเตียงนอนขนาดห้าฟุตวางอยู่กลางห้อง ถัดไปที่ริมหน้าต่างเป็นโต๊ะหนังสือ บนชั้นวางหนังสือระเป็นหนังสือการ์ตูนที่วัยรุ่นยุคนั้นต้องมี ติดกันนั้นเป็นตู้กระจกวางโมเดลตัวการ์ตูนจำนวนเกือบร้อยตัว เขาซื้อตามเพื่อนอีกเหมือนกัน สะสมจนครบชุด แต่ตอนไปอเมริกามารดาไม่ให้นำไปด้วยเพราะแค่ข้าวของที่จำเป็นก็มากจนต้องทิ้งไปก็มี เขาไม่ได้ใส่ใจจาลัวยาวรณพวกมันและตั้งใจทิ้งอย่างง่ายดาย

พ่อแม่แยกทางกัน คงไม่มีแกใจไปคิดเสียดายของอะไรพวกนี้

“นายนอนห้องเดิมไปก่อนนะ พ่อบอกว่าพรุ่งนี้จะให้คนจัดห้องใหญ่ให้ นายจะได้อยู่สบายขึ้นไง”

สาวน้อยคนเดิมยังพูดเจ็ยแจ้ว พิวชักรำคาญจนอยากหาอะไรมาอุดปากเธอ ทว่านาทีนี่เธอเป็นคนเดียวที่เขาสามารถฟังพาได้ ดังนั้นจึงคิดว่าอดทนเอาไว้ก่อนดีกว่า

“ขอบใจเธอมากนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” รัชนีรารายิ้มแป้น “เอ้อ! นาย แล้วข้าวของนายล่ะ”

“ก็นี่ไง” เจ้าของร่างสูงยกกระเป๋าเดินทางใบเล็กขึ้น

รัชนีรารายมุดคิ้ว มองกระเป๋าขนาดยี่สิบนิ้วเหมือนเห็นสิ่งแปลกประหลาด “เอาของมาแค่นี้เองหรือนาย”

“อือ”

คำตอบของเจ้านายทำให้ลูกน้องผู้รักดีชะงักไป ทำไมของที่พินำมาติดตัวมาถึงมีน้อยนิดราวกับว่าจะมาอยู่แค่ไม่นาน วุบหนึ่งจิตใจเธออ่อนไหวหวั่นกลัว แต่เพราะเป็นคนมองโลกในแง่ดี ความคิดด้านลบจึงถูกสลัดออกไปอย่างรวดเร็ว

“จริงด้วย จะเอาของมามากมายทำไมเนอะ เพราะข้าวของของนายที่บ้านนี่ก็มั่งมีตั้งเยอะตั้งแยะอยู่แล้ว ขาดเหลืออะไรก็ไปซื้อเอาใหม่ได้ ไม่ต้องขนไปขนมาให้ยุ่งยาก”

พิวามองเธอโดยไม่พูดอะไร เขาฉลาดพอที่จะเดาสถานการณ์ทุกอย่างออก ท่าทีของเธอและคนงานทุกคนในวันนี้ทำให้รู้ว่าการมาของเขาไม่ต่างจากการจุดเทียนที่ใกล้มอดให้สว่างไสวขึ้นอีกครั้ง

ก่อนมาถึงเขาได้คุยกับนายวีระผู้ดูแลพินัยกรรมของบิดา รู้ว่าไร่เสมือนจันทร์ระยาสายมากเมื่อหัวเรือใหญ่สั่นลง ไร่ผู้สืบทอดคนงานหลายคนอยู่มานานจนไร่เสมือนจันทร์แทบจะเป็นบ้านของตัวเอง สามภรรยาทำงานในไร่ มีลูกมีหลานออกไปเรียนหนังสือ จบก็กลับมาทำงานที่ไร่แห่งนี้อีกเช่นกัน หากไม่มีไร่เสมือนจันทร์แล้วก็คงทำให้ทุกคนลำบากไม่น้อย

พิวารับรู้โดยไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ต่อให้ใครจะเป็นจะตาย เขาก็แน่ใจว่าตัวเองจะอยู่ที่นี้แค่สิบห้าวันเท่านั้น

“ขอบใจเธอมากนะ ว่าแต่...ฉันยังไม่รู้จักเธอเลย”

“อ้าว! นาย” รัชษินาราทำหน้าอยู่เพราะคิดว่าพิวน่าจะจำเธอได้แล้ว กล้าลืบลูกน้องผู้ถือหุ้นนายแทบถวายหัวได้อย่างไร นำหงุดหงิดซะมัด

รัชษินารายากจะงอนให้หนัก แต่เมื่อเห็นใบหน้าหล่อเหลายังมีแววฉงนสนเท่ห์ หญิงสาวจึงได้แต่พ่นลมหายใจออกมาอย่างปลงๆ

เธอเป็นแค่ลูกสาวของผู้จัดการไร่ที่แสนธรรมดา ขึ้นไปจนนายมีหวังโดนไล่เตะเปิดเท่านั้นแหละ

“นายจำรักษัไม่ได้ทั้งที่เราเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก แต่นายเป็นนาย รัชซ์จะไม่ถือสาก็ได้”

“ฉันกับเธอเนี่ยนะ เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก เท่าที่จำได้... ฉันไม่ค่อยเล่นกับเด็กผู้หญิง”

“นาย!” รัชษินาราเรียกเจ้านายเสียงสูงขึ้นเมื่อถูกจี้ปม นายน้อยไม่ค่อยชอบเล่นกับเธอจริงๆ คอยหนีตลอด เธอเป็นเด็กตามนายทันบ้าง ไม่ทันบ้าง แต่ก็ยังชอบเล่นกับนายน้อยมากอยู่ดี นั่นเป็นแผลในใจของเธอ แต่พิวกลับพูดออกมาเหมือนไม่เห็นถึงความเจ็บปวดเลยสักนิด “ช่างเถอะ รัชซ์ซื้อรัชษินารา เป็นลูกสาวของพ่อธรรม ผู้จัดการไร้งานอะไรก่อนที่นายจะไปรัชซ์ยังไปส่งนายที่สนามบิน แค่นี้ก็จำไม่ได้”

พิวจำธรรมสรณ์และใครหลายคนได้โดยไม่ต้องเสียเวลานึก แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับเหมือนไม่เคยอยู่ในความทรงจำเขามาก่อน จนกระทั่งเธอแนะนำตัว...ภาพเด็กหญิงตัวอ้วนกลม ตาขุ่นคลั้กเอาเรื่องกับริมฝีปากคว่ำงำทำเป็นนายของทุกคนราวกับเด็กแก่แดดก็ฉายชัดขึ้นมาทันที

ชายหนุ่มถอยออกมาหนึ่งก้าว หรือตามองร่างบอบบางตรงหน้าอย่างครุ่นคิด “นี่เธอเองหรอ ยายหนูรัชซ์ตัวอ้วน จอมพูดมาก”

“นาย...” อยากจะดีใจหรอขณะที่เจ้านายจำเธอได้เสียที แต่ที่ยิ้มไม่ออกก็ตรงสิ่งที่เขาจดจำได้นี้แหละ

ในสายตาของเขา...เธอเป็นยังงั้นแน่

“อ้อ! ยังพูดมากเหมือนเดิม” เขาบอกยิ้มๆ พลางยกกระเป๋าขึ้นวางบนเตียงนอน ไม่สนใจใบหน้าอง้าของรักษนารา

คนถูกกล่าวหาว่าพูดมากเ้มปากแน่น มองคนตัวโตเปิดกระเป๋าตัวเองหยิบโน่นหยิบนี่ออกมาวาง ชายหนุ่มรับรู้ถึงสายตาที่มองมาตลอดเวลา แต่ก็ทำเป็นไม่สนใจ รักษนาราในวัยเด็กเป็นอย่างไร โตเป็นสาวแล้วยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ไม่ว่าเขาจะทำอะไรหญิงสาวก็คอยมองคอยสนใจอยู่เสมอ

“จะมองอีกนานมั๊ย” สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ทนไม่ไหว

“นาน” รักษนาราทอบทันทีโดยไม่ต้องคิด ทำให้คนที่กำลังจัดข้าวของถึงกับหันมามองด้วยแววตาเหลือเชื่อ ทว่าหญิงสาวคนเดิมก็ยังทำตาใสไม่รู้สึกรู้สา

“ได้ อยากมองก็มองไป อเมริกาเป็นประเทศเสรี ฉันแก้ผ้าเดินชายหาดจนชินแล้ว” พิวาบอกพลางแคะกระดุมเสื้อเซ็ตสีดำซ้ำๆ

รักษนารายังไม่เข้าใจการกระทำของเขา จนกระทั่งเสื้อของเจ้านายหนุ่มถูกถอดไปกองอยู่ที่พื้น เผยให้เห็นผิวเนื้อเนียนกับกล้ามเนื้อท้องเป็นลอน แต่แทนที่จะเบือนหน้าหนี เธอกลับมองจ้องตาไม่กะพริบ ร่างกายเกิดความรู้สึกวูบวาบไปหมด เลือดสูบฉีดอย่างรวดเร็วจากปลายเท้าสู่ใบหน้าจนร้อนไปหมด

“นาย...ทำอะไร”

“จะอาบน้ำ”

“เฮ้อ!” ออๆ คิดจะอาบน้ำก็อาบน้ำ

“เ้าอะไร สรุพบว่ายังจะมองอยู่ใช่มั๊ย”

รักษนารากลืนน้ำลาย เห็นสายตาล้อเลียนของคนที่ไม่ค่อยท่อนบนถึงได้รู้ว่าโดนแกล้ง ขณะที่พิวาทำท่าจะถอดกางเกง คนร่างเล็กก็รีบวิ่งปรี๊ดออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

เสียงหัวเราะไล่หลังมา รัชนีราภาใจสั่นระรัวไปหมด เธอหยุด
อยู่หน้าห้อง หันไปมองบานประตูที่ตัวเองเพิ่งปิดกับมือราวจะสาปแช่ง
คนข้างใน

“นายบ้า แก่ลั่นกันชัดๆ”

“ไอ้รักษ์!”

เสียงเรียกแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้คนกำลังขวัญตระเจิงกับเนื้อ
หนังผู้ชายตัวเป็นๆ ถึงกับสะดุ้งโหยง

“พอ อยู่แค่นี้เรียกซะดังเลย”

“ก็ข้าตกใจ เอ็งมาทำอะไรหน้าห้องนายเขา”

“ก็...” ใบหน้าหวานเล็กลัก “มารับใช้นายไง เผื่อนายมีอะไรจะ
เรียกใช้รักษ์”

“เขาจะเรียกใช้อะไรเอ็งกลางคํากลางคืนวะ เอ็งเป็นผู้หญิง เข้า
ห้องผู้ชายดีๆ ดีๆ มันไม่งาม แล้วนี่เป็นอะไร สะ” ธรรมสธรณ์ยกมือ
อังบนหน้าผากของลูกสาว “ไม่สบายหรือเปล่า”

“ไม่สบายอะไรพอ” รัชนีราภาปิดมือบิดาออกอย่างงงๆ

“ก็หน้าแดงเถื่อขนาดนี้”

ดวงตากลมหลุบลงหนีสายตาช่างสงสัยของผู้เป็นบิดา เธอ
ยกมือลูบหน้าแล้วรีบโบกไม้โบกมือ “สงสัยโดนน้ำค้าง รักษ์ไปอาบน้ำ
ก่อนดีกว่า จะได้กินยานอน”

ไม่รอให้ธรรมสธรณ์พูดอะไรอีก หญิงสาวก้มหน้าจูดเดินผ่านหน้า
บิดาลงบันไดไป แต่ก็มิวายได้ยินเสียงแว่วตามหลังมา

“ไม่สบายก็เช็ดตัวพอ พรุ่งนี้วันเฒ่า ห้ามป่วยนะไว้ย!”

3

ที่เดิม

เพราะคิดว่าตัวเองป่วยจริงๆ รักษณาราชจึงกินยาไปสองเม็ด และคิดว่าอาการร้อนๆ หนาวๆ ในร่างกายทุเลาลงเพราะฤทธิ์ยา แต่พอเธอนึกถึงร่างกายกำยำของพิรา อาการที่วาก็กลับมาอีก หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเลื่อนอ่านข่าวสารบนทวิตเตอร์ไปเรื่อยจนยาออกฤทธิ์จริงๆ ทำให้หลับลงในที่สุด

แต่ฤทธิ์คงจะมากเกินไป กว่าเธอจะตื่นประตูห้องก็ถูกทุบจากด้านนอกหลายครั้ง

“รักษ ตื่นได้แล้ว วันนี้ต้องเคลื่อนศพไปที่วัดนะ ตื่นสายเดี๋ยวก็ทำอะไรไม่ทันพอดี”

รักษณาราชสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็ตกใจเมื่อนาฬิกาบนหัวเตียงบอกเวลาหกโมงเช้า โดยปกติเธอต้องตื่นตีสี่เพื่อออกไปช่วยดูแลเรื่องข้าวปลาอาหารสำหรับเลี้ยงพระและแขกในตอนเช้า

หญิงสาวตะโกนบอกบิดาไปว่าขอเวลาสิบห้านาที ก่อนรับลงจากเตียงจัดการอาบน้ำด้วยความร้อนรน

พอออกจากห้องก็รีบวิ่งไปที่เรือนหลังใหญ่ ตะโกนหน้าไปดูในครัวก็เห็นว่าอาหารหลายอย่างทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่จัดขนมหวานใส่จาน หญิงสาวจึงรีบวิ่งขึ้นบันไดไปทำหน้าที่ลูกน้องที่ดี

“นาย!” รัชษัณาราคะประตู่เรียกผู้เป็นนาย ไม่นานร่างสูงเกือบ
ชนคานประตูก็เปิดผลั้วออกมา

รัชษัณารากำลังจะเอ่ยปากบอกให้เจ้านายรีบแต่งตัว แต่คำพูด
ทุกคำก็ถูกกลืนหายไปเมื่อแผ่นอกแข็งแกร่งเปลือยเปล่าปรากฏขึ้นตรง
หน้า

อาการร้อนๆ หนาวๆ แบบเมื่อวานกลับมาอย่างรวดเร็วคล้าย
ว่าเธอจับไข้เอาให้ได้

“นาย ถอดเสื้อทำไมเนี่ย” พอรู้สึกตัวหญิงสาวก็รีบหันหลังให้
พิวอาอยู่ในชุดกางเกงนอน ไม่ใส่เสื้อ เขาก็ลงมองตัวเองสลับ
กับคนตรงหน้าอย่างงุนงง แค่ออดเสื้อ...ไม่ได้จนจารเสียเมื่อไร

“ก็มันร้อน”

“ร้อนก็ต้องใส่เสื้อ”

“ใส่แล้วมันนอนไม่หลับ ให้ทำไงละ แอร์ก็เสีย” ท้ายประโยคมี
เสียงพ่นลมหายใจออกมา กลับมาประเทศไทยวันแรกเขายังปรับตัว
ไม่ได้ ทั้งเรื่องสภาพอากาศและเวลานอนที่ไม่คุ้นเคย

รัชษัณาราค่อยๆ สงบจิตสงบใจหันกลับมามองคนที่ยืนทำหน้า
เมื่อย ชมความรู้สึกประหลาดที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิตจน
สามารถวางสีหน้าเรียบเฉยได้มากพอ

“วันนี้นายย้ายไปนอนห้องใหญ่ได้เลยค่ะ เห็นเมื่อเช้านัดารับ
เข้าไปจัดห้องให้นายแล้ว”

“อ้อ ขอบใจนะ แล้ววันนี้ฉันต้องทำอะไรบ้าง”

ในช่วงบ่าย ศพถูกเคลื่อนไปวัดที่คนในไร่มักไปทำบุญกัน
อยู่เสมอ ซึ่งอยู่ห่างจากไร่เสมียนจันทร์เพียงแค่สามกิโลเมตรเท่านั้น
เอง

พิวอาเป็นทายาทคนเดียว ปรากฏตัวขึ้นในวันสุดท้ายของงานศพ

พ่อเลี้ยงเซตพนา ทำให้เขาเป็นที่สนใจของคนที่มาร่วมพิธีฌาปนกิจ
อย่างมาก สังเกตได้จากสายตาทุกคู่ที่มองมายังเขาเป็นจุดเดียว ชาย
หนุ่มรับรู้แต่ยังทำนิ่งเฉย เขาแค่ทำหน้าที่ลูกเป็นครั้งสุดท้าย อีกไม่นาน
ก็ต้องไป จึงไม่คิดสนใจสายตาหรือความคิดของใครทั้งนั้น

“สวัสดีครับท่านผู้ว่าฯ” ธรรมสรณ์กล่าวทักทายชายร่างท้วม
ท่าทางภูมิฐานอย่างนอบน้อม

พิวฯซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ต้องหันไปตามมารยาท ชายคนดังกล่าว
ไม่ได้มาล้าพั้ง แต่มีหญิงสาวรูปร่างบอบบางเดินตามมาด้วย

“สวัสดีผู้จัดการ วันนี้คนเยอะเลยนะ กว่าผมจะหาที่จอดรถได้”
ณรงค์ ผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวยิ้มๆ ก่อนขำเลียงมองชายหนุ่มรูปร่าง
สูงโปร่งที่ยืนเคียงข้างผู้จัดการไร้เสมือนจันทร์ “นี่คงจะเป็นลูกชาย
คนเดียวของพ่อเลี้ยงสินะ สูงหล่อได้พ่อจริงๆ”

“ครับ สำเนาถูกต้องเป๊ะเลย” ธรรมสรณ์พูดแล้วหัวเราะร่วน
ก่อนหันไปกล่าวกับเจ้านายด้วยรอยยิ้ม “นายครับ นี่ท่านผู้ว่าฯ ณรงค์
กับลูกสาว คุณนาถลดา”

“สวัสดีครับ” พิวฯยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนหันไปยิ้มอย่าง
เป็นมิตรให้หญิงสาวนามว่านาถลดาที่ดูน่าจะได้แก่กว่าเขาหลายปี

“ลูกชายของพ่อเลี้ยงชื่อคุณพิวฯครับ ไปอยู่อเมริกาตั้งสิบสาม
ปี ท่านผู้ว่าฯ คงไม่เคยเห็น”

“เคยเห็นแล้ว ในรูป พ่อเลี้ยงเซตพนาเขาเคยเอาให้ดูครั้งนึง”

พิวฯบ่นยิ้มอย่างไม่รู้ว่าจะพูดอะไรมากไปกว่านั้น ณรงค์ชวน
เขาคุยเรื่อยเปื่อยตามประสาผู้ใหญ่ช่างพูด พิวฯสนทนาตามมารยาท
จนกระทั่งร่างเล็กในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงขายาวเดินปรีเข้ามาเกาะ
แขนนาถลดาอย่างสนิทสนม

“นาถ มาถึงแล้วทำไมไม่โทร. หารักษ์ล่ะ”

“ก็นาถกลัวว่ารักจะยุ่งอยู่นะสิ” นาถลดาออกอาการดีใจเมื่อได้

เจอเพื่อน

รักษันารากับนาถดาเป็นเพื่อนรักกัน เรียนห้องเดียวกันหกปี ตอนอยู่ชั้นมัธยม เพิ่งจะแยกกันช่วงเข้ามหาวิทยาลัย นาถดาสอบติดมหาวิทยาลัยมีชื่อในกรุงเทพฯ ส่วนรักษันารานั้นเลือกเรียนมหาวิทยาลัยในตัวจังหวัดเพราะไม่อยากห่างบิดา แต่ทั้งคู่ก็ยังติดต่อกันไม่ขาด ไปมาหาสู่กันอยู่เสมอทุกปีดเทอม แต่ปีดเทอมนี้มีเรื่องเสียก่อน รักษันาราอยู่กับการช่วยบิดาจัดงานศพของเซตพนาจนไม่ได้ออกจากไร่ไปไหนเลย

“อ้อ ก็ยุ่งจริงๆ นั่นแหละ แต่ว่าถ้าเป็นนาถ รักษาก็มีเวลาให้เสมอแหละ” รักษันาราบอกด้วยรอยยิ้ม ก่อนหันไปไหว้บิดาของเพื่อน “สวัสดีค่ะท่านผู้ว่าฯ”

“สวัสดีหนูรักษัน หนูมีอะไรต้องทำอีกมั้ยละ พายายนาก็ไปด้วยจะได้ช่วยกัน”

“ค่ะ คุณพ่อ” นาถดายิ้มดีใจ หันไปจูงมือเพื่อน ทว่าต้องชะงักเมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นเสียก่อน

“รักษัน”

“หือ?” รักษันาราหันไปมองคนเรียก “ว่าไฉนนาย”

“ก่อนออกมา เดินไปหยิบแว่นกันแดดที่รถให้หน่อยสิ จันลิ้ม”

“เจ้าค่ะ เจ้านาย” รักษันาราทำท่าตะเบ๊ะแล้วรีบจูงมือเพื่อนรักออกไป โดยไม่รู้เลยว่าผู้เป็นนายยังมองตามจนเธอกับเพื่อนลับหายไปด้านหลังส่วนที่เป็นโรงครัว

“มองอะไรหรือครับนาย” ธรรมสธรณ์ถามยิ้มๆ เข้าใจว่าเจ้านายหนุ่มมองนาถดา ผู้ชายทั้งจังหวัดนี้ไม่มีใครเมินเฉยนาถดาได้ เธอเป็นหญิงสาวที่กำลังสวยสะพรั่ง ช้ำยังรังตำแหน่งลูกสาวผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่แปลกเลยหากว่าหญิงสาวจะถูกตาต้องใจพิวาเข้าเหมือนกัน ณรงค์เองก็เริ่มชินเสียแล้วเรื่องที่มีชายหนุ่มมาสนใจลูกสาวของ

ตน อีกอย่างพิวว่าไม่ได้มีที่ท่าคุกคามอะไร เขาจึงเพียงแค่อุ้มบางๆ เท่านั้น

“มองรักษณะครับ ดุยังงี้ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นเพื่อนกับลูกสาวท่านผู้ว่าฯ ถ้าบอกว่าเด็กกว่าถึงจะน่าเชื่อ”

“โอ้ นาย นึกว่าอะไร ไอ้รักษณ์มันก็เป็นของมันแบบนี้ ไม่รู้จักโตไปเทียบกับคุณนาถเธอไม่ได้หรอก ลูกสาวท่านผู้ว่าฯ เธอนึกว่า คุณเป็นผู้ใหญ่สมวัย เรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้ว ไอ้รักษณ์มันยังทำตัวเป็นเด็กทโมนอยู่เลย ต้องถามท่านผู้ว่าฯ บ้างแล้วครับ ว่าเลี้ยงคุณหนูนารถด้ายงี้ถึงได้มีกิริยาเรียบร้อยน่ารัก”

“คนเราจะให้ไปเหมือนกันหมดก็คงไม่ได้หรอกผู้จัดการ หนูรักษณ์ แกก็น่ารักในแบบของแก อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลย ผมเป็นพ่อ ใจจริงก็ไม่อยากเห็นลูกสาวโตเร็วสักเท่าไรหรอก”

บทสนทนาระหว่างคนเป็นพ่อยังคงดำเนินต่อไป พิวหาหยุดความสนใจลงเพียงเท่านั้น เขาเลื่อนสายตามองออกไปยังด้านนอกศาลา เห็นเมรุถูกประดับประดาสวยงาม ภายในใจชายหนุ่มก็นั่งงันยากจะคาดเดาความรู้สึก

ควันสีเทาพวยพุ่งออกจากปากปล่องเมรุไม่ขาดสาย

พิวหาสวมแว่นตาสีดำยื่นสบตาด้านหน้าเมรุที่ประดับอย่างงดงาม เขาไม่ได้ร้องไห้ แต่ยอมรับว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการให้เกิดขึ้น แม้ว่าการจากเป็นเมื่อสิบสามปีก่อนจะเป็นการจากกันอย่างถาวร ไม่คิดหวนกลับมาพบหน้ากันอีก แต่ก็ดีกว่าต้องจากตาย

คนที่ร้องไห้ไม่หยุดกลับเป็นรักษณ์นารา เขาส่งผ้าเช็ดหน้าให้เธอ หญิงสาวรับมาโดยไม่เกียจจน แต่มิวายรู้สึกลำบากใจขึ้นมา

“เวลาแบบนี้รักษณ์ควรจะปลอบนายสิ ไม่ใช่ให้นายมาปลอบ”

พิวหาทำหน้าเมื่อย เขากับรักษณ์นาราห่างกันไปสิบสามปี แต่ช่อง

ว่างระหว่างความสนิทสนมกลับไม่ห่างไปด้วย เพราะแค่ระยะเวลาไม่ถึงสองวันที่พบกันอีกครั้งหลังจากกันไปนาน เขาก็ลืาวางมือลงบนบ่าเธอโดยไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นภาระเสียมารยาท

“รู้สึกผิดไปก็ไม่ทันแล้วมั้ง อยากร้องไห้ก็ร้องไปเถอะ”

เขามั่นใจว่าแค่พูดประชด แต่พอพูดจบคนเจ้าน้ำตาก็ปล่อยโฮอีกระลอก ซ้ำยังใช้ผ้าเช็ดหน้าราคาสองร้อยเย็บเหรียญของเขาเช็ดน้ำหูน้ำตาอย่างไม่คิดเกรงอกเกรงใจ

แต่ใครจะไปถือสาเด็กบ้านนอกอย่างรักษ์นาราได้ สุดท้ายจึงได้แต่ปล่อยยให้เธอร้องไห้จนหยุดไปเอง

พิธีเผาเสร็จสิ้นลงแล้ว แยกทยอยกลับกันเกือบหมด เหลือ

ก็แค่คนในไร่ที่ช่วยกันเก็บข้าวของอย่างชะมัดเขม้น ทุกอย่างเหมือนกำลังจะเข้าสู่ภาวะปกติ เว้นเสียแต่เสียงร้องไห้ระงมบนศาลาวัดที่ยังดังไม่ขาดสาย

“บรรดาเมียของพ่อเลี้ยงนะครับ” ธรรมสรณ์ทำหน้าที่เบื่อน่ายไม่แพ้ลูกสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

“พวกเธอต้องการอะไรรับน้ำธรรม” พิวาถามธรรมสรณ์ตรงๆ ไม่อ้อมค้อม ท่าทางจะเป็นจะตายของผู้หญิง เชื่อได้บ้างไม่ได้บ้างว่าที่ร้องไห้นั้นเสียใจจริงๆ

“คงต้องถามเอาเองนะครับ”

พิวาเดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัวยาว ปล่อยให้พวกเธอร้องไห้จนพอใจ ไม่นานหญิงสาววัยสามสิบเศษชื่อกิ่งกาญจน์ก็เดินเข้ามาหาเขาก่อน แล้วบรรดาเมียอีกสามคนของบิดาก็ตามมา

“ผมไม่ทราบหรอกนะครับ ว่าก่อนหน้านี้พ่อผมท่านดูแลทุกคนอย่างไรบ้าง แต่ก็เชื่อว่าท่านคงดูแลอย่างดี ไม่ทำให้ทุกคนต้องลำบาก ตอนนี้พ่อท่านสิ้นแล้ว ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมฟังการเปิดพินัยกรรมได้อย่าง

เท่าเทียมกัน”

เขายังพูดไม่จบ ใบหน้าและคราบน้ำตาของทั้งสี่สาวก็เปื้อนรอยยิ้มอย่างเก็บไม่มิด

“แต่งงานศพเพิ่งเสร็จสิ้นไป เราคงไม่มีแก็งใจมานั่งฟังพินัยกรรมกันวันสองวันนี้ ทุกคนทิ้งเบอร์ติดต่อเอาไว้แล้วผมจะให้คนโทร. ไปแจ้งหากมีกำหนดเปิดพินัยกรรมที่แน่ชัดแล้ว”

“แต่กิ่งขออยู่ที่ไร้ไปก่อนได้มั๊ยคะคุณพิว” กิ่งกาญจน์กล่าวขึ้นอย่างร้อนรน ทำให้ทุกคนหันมามองเป็นตาเดียว

กิ่งกาญจน์เป็นภรรยาคนสุดท้ายที่พ่อเลี้ยงเขตพนาเลี้ยงดูอย่างเปิดเผย เข้านอกออกในที่ไร้จนเป็นที่ชินตา แม้ไม่ได้พักเป็นการถาวร แต่ก็มิ้ข้าวของอยู่ที่ไร้ประหนึ่งว่าเป็นบ้านของตัวเอง ฉะนั้นหญิงสาวจึงไม่กระดากอายเมื่อต้องขออยู่ที่ไร้ต่อไป

“ผมคงไม่ขัดหรอกนะคะครับ ถ้าคุณเคยอยู่ที่นี้มาก่อน ส่วนคนอื่น ๆ ค่อยมาวันเปิดพินัยกรรมก็แล้วกันนะคะ”

พิวพูดน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้วางอำนาจแต่อย่างใด ทว่ากลับทำให้ทุกคนรับฟังโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าลึกๆ จะไม่พอใจ แต่ก็จำต้องสงบคำอย่างช่วยไม่ได้ ไม่แน่ใจว่ารังสีบางอย่างที่แผ่ออกมาจากร่างสูงใหญ่หรือว่าดวงตาของเขากันแน่ที่ทำให้ทุกคนได้แต่พยักหน้าทำตามที่ชายหนุ่มบอก

พอจัดการปัญหาจบไปแล้ว ชายหนุ่มก็ต้องหนักใจ เพราะเขาโกหกพวกเธอ เรื่องที่ทนายวีระเข้ามาคุยกับเขาก่อนหน้านี้ไม่ถึงชั่วโมงจริงๆ คือ...

“พินัยกรรมระบุไว้ชัดเจนว่าจะเปิดได้หลังจากที่งานศพเสร็จสิ้นไปแล้วหนึ่งเดือน”

“นานขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ครับ เป็นความประสงค์ของพ่อเลี้ยง ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร

เหมือนกัน’

‘แต่ผมผลงานมาแค่สิบห้าวัน ถ้าขึ้นนานกว่านั้นผมอาจจะต้องหางานใหม่’

‘ขอโทษจริงๆ นะครับที่คุณพิวต้องลำบาก แต่ผมเป็นทนาย มีหน้าที่ทำตามความต้องการของผู้ตาย คุณพิวลองคิดดูว่าจะมีทางแก้ไขอะไรได้บ้าง’

‘ถ้าผมกลับอเมริกาไปก่อนแล้วทางนี้ก็เปิดพินัยกรรมไปละครับ’

‘ยังไม่ได้ไปใหญ่ครับ พินัยกรรมต้องเปิดต่อหน้าทนายเท่านั้น’

พิวย้ายมาอยู่ในห้องนอนใหม่ซึ่งกว้างขวางกว่าเดิมมาก หน้าห้องมีระเบียงที่เชื่อมต่อกับระเบียงทุกห้อง ซึ่งถัดจากระเบียงก็คือ ซานโถงกว้างบนเรือน เขาจำได้ว่าห้องนี้เป็นห้องสำหรับใช้รับแขก แต่ดูเหมือนว่าที่นี้คงไม่ได้ต้อนรับแขกสักเท่าใดนัก เว้นแต่บรรดาเมียๆ ของเขตพนาที่ถึงมากก็ไม่จำเป็นต้องจัดห้องรับแขกให้ เพราะมีห้องนอนพอเลี้ยงคอยเปิดต้อนรับอยู่ตลอดเวลา

“ซาร้อนค่ะ”

“เฮ้ย!” คนที่กำลังยืนทอดสายตาดูบนระเบียงสะดุ้งโหยงเมื่อจู่ๆ ก็มีคนเดินมาหา “รักษ มาได้ไงเนี่ย”

“ก็เดินมาไง” รักษาหราทำตาใสซื่อ ทำให้นิ้วเรียวที่ไม่เคยทำร้ายผู้หญิงมาก่อนของพิวจัมไปที่หน้าผากเธอจนหน้าหงาย โชคดีที่เธอมีสติประคองถ้วยชาไว้ได้ น้ำชาจึงไม่กระฉอกเลอะเทอะให้เสียของ “นาย! ซาเกือบหกแล้วนะเห็นมั๊ย”

“พูดมาได้หน้าตาเฉยเลยนะ ถ้ามจริงเถอะ เธอเป็นเจ้าของบ้านนี้หรือในะ ถึงได้เข้านอกออกในได้ทุกซอกทุกมุมโดยไม่ต้องขออนุญาตใคร”

รักษนาราทำหน้าอยู่เช่นนั้นทุกครั้งที่ไม่สบอารมณ์ แต่คำว่า ‘นาย’

มันคำค่อ หญิงสาวจึงได้แต่วางถ้วยชาลงบนโต๊ะเล็กใกล้ระเบียบง สะบัดมือเบาๆ เพราะเกร็งจนปวดนิ้วไปหมด

“รักษ์ขอโทษคะ สឹมคิดไปว่านายต้องมื้พื้นที่ส่วนตัว คราวหลังจะขออนุญาตนะคะ” หญิงสาวบอกแล้วตั้งท่าจะหันหลังกลับ แต่เสียงเรียกก็ทำให้เท้าที่กำลังจะก้าวเดินต้องชะงัก

“เดี๋ยวลี ชงชามาให้แล้ว นั่งเป็นเพื่อนหน่อยก็ได้”

“ได้เลยนาย” ใบหน้าอง้าในคราแรกเปลี่ยนเป็นยิ้มร่า พลางทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ตัวยาวข้างเจ้านาย

พิวาเห็นท่าทางกระตือรือร้นของเธอแล้วถึงกับย่นคิ้ว ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ เพราะขบขันท่าทางของเธอ

“นายยิ้มแล้ว”

“อะไร” พิวาถามอย่างไม่ใส่ใจนัก ชายหนุ่มยกถ้วยชาขึ้นจิบมองไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้าที่เวลานี้เห็นเพียงเงาของยอดต้นส้มกระทบบแสงจันทร์

“ก็ตั้งแต่นายมาถึงที่นี่ ไม่ค่อยเห็นยิ้มเลย นายคงเสียใจเรื่องพ่อไ้หม้ย”

พิวาไม่ตอบ เขาบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร เขาไม่ได้ดีใจ แต่ก็ไม่เสียใจ แครู้สึกอึดอัดในใจอย่างบอกไม่ถูก

“พ่อเลี้ยงไปสบายแล้ว นายอย่าเสียใจไปเลยนะคะ”

“ขอบใจเธอมากนะ ถึงแม้ว่าจะเป็นคำปลอบใจที่พื้นๆ ไปหน่อยก็เถอะ”

“นาย!” รักษาณารารู้ตัวว่าเผลอเรียกพิวาด้วยน้ำเสียงแบบนี้บ่อยครั้งเมื่อเขาพูดจาขัดใจ “รักษ์ก็อยากจะปลอบให้ดีกว่านี้นะ แต่ไม่รู้จะพูดยังไง นี่ก็จำคนอื่นเขามา”

“ก็ถึงได้ขอบใจนี่ไง”

รักษาณารำหน้ากึ่งบึ้งกึ่งยิ้ม เธอยังคงดีใจที่พิวากลับมา และ

นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เธอยิ้มได้กว้างที่สุดตั้งแต่พ่อเลี้ยงเขตพนาเสียชีวิตไป
จิตใจทั้งที่ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าพิวจะทำอย่างไรกับโรนี่ต่อไป

เธออยากรู้...แต่ไม่อยากถาม เพราะกลัวว่าคำตอบจะทำลาย
ความหวังทั้งหมดที่มีจนสิ้นซาก ตราบใดที่พิวยังอยู่ ก็เท่ากับว่าโรนี่แห่ง
นี้ยังคงอยู่เช่นเดียวกัน

“พรุ่งนี้นายอยากได้คนพาทัวร์โรนี่มั๊ย”

“ไม่อยาก”

“รักษะจะพานายทัวร์ตั้งแต่หน้าไร่ยันลำธารบนเขาลูกโน้นเลย
เอามั๊ย” รักษาหร่าไม่สนใจคำปฏิเสธของเจ้านาย เธอขึ้นไปที่ภูเขา
เบื้องหน้า รอยยิ้มกระจ่างใส

“ฟังกันบ้างมั๊ยเนี่ย” พิวบ่นลอยๆ แต่รู้ว่ารักษะหร่าคงไม่สนใจ
“ฉันรู้จักโรนี่ดี ไปมาจนทะลุปรุโปร่งแล้ว”

“นั่นสินะ นายเกิดที่โรนี่ อยู่จนโต ย่อมต้องรู้จักทุกซอกทุกมุม
ของโรนี่เป็นอย่างดี” รักษาหร่าทำหน้าเมื่อย ก่อนพูดว่า “แต่จากไป
นานหลายปี ก็คิดว่าจะคิดถึง”

คำพูดตัดพ้อของหญิงสาวทำให้พิวเผลอยิ้มโดยไม่รู้ตัว ชาย
หนุ่มจิบชาไปเรื่อยๆ เสียงจิ้งจอกแจ้วหยุดลงทำให้บรรยากาศรอบข้าง
พลอยเงียบไปด้วย

“พรุ่งนี้ฉันจะไปที่สำนักงาน น้าธรรมบอกว่าตั้งแต่พ่อเสีย งาน
ก็ค้างอยู่มากเลยไม่ใช่หรอ”

รักษะหร่ามองพิวด้วยดวงตาเป็นประกายสว่างเจิดจ้า

“จ้ะพรุ่งนี้รักษะหร่านายไปเองนะ”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว”

“เฮ้!” รักษาหร่าดีใจจนออกนอกหน้า ยิ้มจนหน้าบานยิ่งกว่า
กระดิ่ง “จ้ะนายนอนพักผ่อนให้สบายเลยนะ เปิดแอร์ให้เย็นจ๋า ทำ
สมองให้โล่ง รักษาไม่กวนแล้ว”

พิวไม่เคยเจอหญิงสาวที่ไหนเป็นอย่างรักษณารามาก่อน พอเห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลา ทำทางหัวหาญออกอาการดีใจอย่างเปิดเผย ก็อดนิ่งมองไม่ได้

หญิงสาววัยยี่สิบสองปีซึ่งดูเด็กกว่าอายุไม่เคยได้รับสายตาแบบนี้จากเพศตรงข้าม ฉะนั้นเมื่อดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องมองมา ความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองก็หายไปทันใด

“มองอะไรนาย”

“เปล่า ฉันแค่ไม่เคยเห็นใครดูประหลาดเท่าเธอมาก่อน”

“นาย!” ความวาบวามหายไปอย่างรวดเร็ว กลายเป็นความขุ่นเคืองในใจ รักษณาราคิดว่าเขาเป็นเจ้านาย เธอจึงจำยอมอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง หากว่าไม่ใช่พิวแล้ว ลองใครมาว่าเธอแบบนี้คงได้มีเรื่องกันบ้างละ

รักษณารากลับบ้านพักของตัวเองเมื่อพิวตี๋มซาหมดใน
เวลาใกล้สามทุ่ม ชายหนุ่มยืนรับลมอยู่ด้านนอกเพราะยังนอนไม่หลับ ความสงบของไร้ลมในชนบทห่างไกลความเจริญไม่ใช่ภาพใหม่สำหรับเขา ทว่าเขาก็ห่างหายไปนานจนเกือบลืมไปแล้วว่าตนได้รับความรู้สึกนี้ครั้งสุดท้ายคือเมื่อไร

เสียงกุกกักจากในบ้านทำให้เขาจำได้ว่ามีบุคคลที่สองกำลังเดินมายังทิศทางนี้ ชายหนุ่มหันไปมองก็พบกับร่างในชุดนอนสีขาวยาวเบาของกิงกาญจน์

“คุณพิวยังไม่นอนอีกหรอคะ”

พิวขยับตัวเล็กน้อยเมื่อหญิงสาวเดินเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มได้กลิ่นน้ำหอมจากเรือนร่างของเธอลอยมาเตะจมูกจนฉุนกึก

“ครับ ผมยังไม่ง่วง”

กิงกาญจน์ยิ้มหวานหยดเมื่อได้เห็นใบหน้าที่หล่อเหลาใกล้ๆ พิว

เป็นหนุ่มรูปหล่อชนิดที่เธอไม่เคยได้สัมผัสผู้ชายสมบูรณ์แบบเช่นนี้มาก่อน รูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าคมคาย คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาสีน้ำตาลขวนผืน แม้แต่เธอที่ไม่เคยมองผู้ชายที่หน้าตามาก่อนก็ยังอดหลงใหลไม่ได้

กิงกาญจน์เป็นหญิงสาวหน้าตาดี แต่เกิดในครอบครัวที่มีฐานะค่อนข้างยากจน การที่เธอยอมเป็นภรรยาของพ่อเลี้ยงเซตพนา ก็เพื่อหวังความสุขสบายโดยไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยทำงานให้ลำบาก แต่อยู่ด้วยกันมาไม่ถึงปีเซตพนาก็ล้มป่วย เธอต้องกลับมาลำบากอีกครั้ง เมื่อไม่สามารถขอเงินชายสูงวัยได้ดังเมื่อก่อน แต่เธอก็ทนอยู่จนกระทั่งเขาเสียชีวิต และมีความหวังว่าในเมื่อเธอเป็นภรรยาคนสุดท้ายที่อยู่กับชายสูงวัย เขาน่าจะยกมรดกอะไรให้เธอบ้าง

ทว่าทันทีที่ได้พบหน้าลูกชายของเซตพนา ความคิดหวังแค่มรดกก็กลับกลายเป็นความหวังใหม่เรื่องร้องขึ้นมาแทน

“กิงรบกวนคุณหรือเปล่าคะ”

“คุณมีอะไรจะคุยกับผมหรือครับ” พิวาเลี้ยงการตอบคำถามนั้นด้วยการถามกลับ

หญิงสาวยกมือทักผมยาวกับโบหู ยิ้มบาง “กิงก็แค่เหงานะคะ ตั้งแต่พ่อเลี้ยงสิ้นไป กิงก็รู้สึกอ้างว้าง” เธอซ้อนตาขึ้นมองคนตัวสูงกว่า “เวลานอนคนเดียว มันเหงามากเลยอ้ายคะ”

พิวาโตพอจะรู้ความหมายโดยนัยจากภรรยาสาวของบิดา เขาเมินหน้าหนีสายตาแว่วอนนั้น ไม่ใช่เพราะต้องข่มอารมณ์ปรารถนาอย่างที่เขาหนุ่มมีต่อหญิงสาว แต่ต้องข่มอารมณ์เบื่อบ้านที่เจ้าหล่อนมาทำลายบรรยากาศอันเงียบสงบมากกว่า

“ถ้าคุณเหงา คุณกลับไปอยู่ที่บ้านคุณก่อนก็ได้ วันเปิดพินัยกรรมมาถึงเมื่อไหร่ ผมจะให้น้ำธรรมโหร. ไปบอกคุณ”

“คะ?” กิงกาญจน์เข้าใจว่าตัวเองหูฟาด แต่เมื่อเห็นท่าทีนิ่งเฉย

ของพิวาก็แน่ใจว่าเขาหมายความว่าพูด และเธอไม่อยากจะเหิน
ออกจากบ้านหลังนี้ในตอนนี ฉะนั้นแผนการ ‘จับ’ จึงจำต้องยุติลงอย่าง
ช่วยไม่ได้

“ถ้าคุณจะกลับ คินนี่ก็เก็บของได้เลยนะครับ พรุ่งนี้ผมจะให้
คนขับรถไปส่งแต่เช้า”

“อ้อ! คือว่า...” กิงกาญจน์พูดไม่ออก ไม่คิดว่าพิวจะบีบเธอ
เช่นนี้ “คือว่า...”

“ถ้ายังไงคุณก็ค่อยบอกผมอีกทีก็ได้ครับ พรุ่งนี้มีงาน ผมขอตัว
ไปนอนก่อนนะครับ”

พูดจบคนร่างสูงก็หมุนตัวกลับเข้าบ้านไป กิงกาญจน์ยังยืนอึ้ง
กิมก็ เหมือนกับว่าเธอกำลังตักขึ้นปลามันเข้าปาก แต่เนื้อปลาดัน
กระเด็นหลุดจากช้อนไปดื้อๆ

ผู้ชายคนนี้...ไม่ง่ายเลย

4

ลูกน้องคนสนิท

พิววางสายทางไกลจากมารดาหลังเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบอกความจำเป็นที่เขาจะต้องอยู่ที่นี้อีกราวหนึ่งเดือน ก่อนจะต่อสายถึงฝ่ายบุคคลที่บริษัทที่เขาทำงานเพื่อลาสิกขาค่อ ซึ่งเขาสามารถทำได้ในกรณีที่ไม่ขอรับเงินเดือนในช่วงที่ลาสิกขานี้

เมื่อเขาจัดการเรื่องส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ใบหน้ากลมแป้นของรักษณารากิโผล่ออกมาจากฉากกั้น

“พร้อมแล้วจ้านายจ๋า”

พิวพาพนมหมายใจให้ความหวังว่าเกินมนุษยมนาของหญิงสาวก่อนเดินมาที่นั่งโต๊ะรับประทานอาหาร

“ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย”

“ได้จ้ะ รักษอรอข้างนอกนะ” รักษณารายังยิ้มกว้างจนตากลมโต ยิบยิบ

“ไม่ต้อง!” พิวหันไปบอกคนกำลังจะก้าวเท้าไปด้านนอก หญิงสาวชะงักทันควัน มองคนออกคำสั่งด้วยความตกใจในน้ำเสียงเข้มงวดนั้น

“คะ?”

“มานั่งกินข้าวเป็นเพื่อนหน่อย”

“อ๊วย! นาย กินเถอะ รักษกินแล้ว”

“กินแล้วก็กินอีกได้”

“แต่ว่า...นายเป็นนาย รักษเป็นลูกจ้าง ไม่เหมาะหรอกค่ะ”

“นี่มันยุคเลิกทาสแล้ว” พิวาลุกขึ้นมาลากแขนเล็กของรักษนารา แล้วดันหญิงสาวให้นั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ “ตองนวลเพิ่มสำหรับอาหารอีกชุดหนึ่ง”

รักษนารามองหน้าตองนวลแล้วรู้สึกไม่ดี อีกฝ่ายอายุมากกว่าเธอสามปี เธอนับถือเป็นพี่จึงรู้สึกเกรงใจเป็นอย่างมากหากว่าหญิงสาวต้องมาบริการเธอซึ่งมีสถานะเป็นลูกจ้างเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรนาย เดี่ยวรักษขอไปหยิบเองดีกว่า” ไม่รอให้เจ้านายอนุญาต รักษนาราก็ลุกพรวด วิ่งปรี๊ดลงบันไดไปยังห้องครัว ไม่นานเธอก็กลับมาพร้อมกับอาหารเข้าสำหรับตัวเอง

รักษนาราวางจานแล้วหย่อนกายลงนั่ง ตองนวลถอยฉากออกไปหลังจากนั้น และส่งสายตาดูรักษนาราเป็นนัยๆ ว่าตนไม่ได้ถือสาจากนั้นโต๊ะอาหารก็ตกอยู่ในความเงียบ

หญิงสาววัยยี่สิบสองปีลอบมองใบหน้าคล้ำมคมของเจ้านายอย่างลึ้มตัว เจ้านายเธอเป็นคนรูปหล่อ รูปหล่อเหมือนบิดาของเธอ เขตพณานั้นแม้จะอายุมาก แต่รูปลักษณะก็ยังดึงดูดสาว ๆ ให้เข้ามาไม่ว่างเว้น แม้ว่าแท้จริงแล้วเรื่องเงินจะเป็นเหตุผลสำคัญ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหญิงสาวหลายคนหลงใหลในความหนุ่มแน่นผิวดำของเจ้าตัวด้วย

พิวาได้ความหล่อเหลาจากบิดา และดวงตาเป็นประกายแวววาวจากมารดา รวมแล้วพอเหมาะพอดีอย่างน่าอัศจรรย์ รักษนาราแอบภาวนาในใจว่า...

‘ขอให้เหมือนแค่หน้าตา อย่าให้นายน้อยมีนิสัยเจ้าชู้เหมือนพ่อไปด้วยเลย’

“มองจนหน้าฉันจืดหมดแล้ว” พิวาอดรันทนไม่ไหวจึงหันไป
พูดตรงๆ

รักษณาราชใจระตุกวบเมื่อดวงตาสีเข้มจับจ้องเธอคล้ายตำหนิ
แต่ความรู้สึกในใจนั้นไม่ใช่ความกลัวอย่างที่ควรจะเป็นเลย...เพราะเธอ
รู้สึก...วาบหวิมมากกว่า

“ก็...” ก็อะไรดี

หญิงสาวเสมือจานอาหารแล้วดักจับประทาน ทำราวกับว่า
ไม่ได้รู้สึกอะไร ทั้งที่ใจเต้นโครมครามจนมือไม้สั่น

“ก็อะไร”

“ก็นายน้อยเหมือนพ่อเลี้ยงมาก ตามันก็เลยอดมองไม่ได้”

“คิดถึงพ่อฉันหรือ”

“คิดถึงสินาย พ่อเลี้ยงก็เหมือนพ่อของพวกเราทุกคน ขาดท่าน
ไปก็เหมือนขาดพ่อ” เมื่อคิดถึงร่มโพธิ์ต้นเดียวของไร่เสมือนจันทร์
หัวใจที่วาบหวิมจากแววตาของพิวาก็จางหายไป กลายเป็นความเศร้า
มาแทนที่ “ร่มไม้ร่มเดียวที่เพิ่งตายไป ย่อมทำให้หัวใจคนยังอยู่แห่ง
แล้ง”

“เธอใช้คำพูดเหมือนกำลังท่องบทกวีอะไรสักอย่าง”

พิวาไม่ได้ซาบซึ้งไปด้วย หากเซตพนาเป็นร่มไม้ กิ่งใบของร่มไม้
นั้นก็ไม่เคยแผ่มาถึงเขาเลยสักกนิด ดังนั้นไม่ว่าจะอยู่หรือตาย ต้นไม้ก็
ไม่มีความสำคัญอะไรกับเขา

“อาจจะฟังดูน่าเอนานาย แต่รักษารู้สึกแบบนั้นจริงๆ ตอนนี้
เสียใจ แต่ไม่ได้เศร้าอย่างแต่ก่อนแล้ว เพราะถึงแม้ว่าร่มเงาของต้นไม้
ใหญ่จะตายไปแล้ว แต่ไร่เสมือนจันทร์ก็ยังมีต้นกล้าอย่างนายที่จะ
เติบโตขึ้นสักวัน พวกเราทุกคนจะต้องร่มเย็นกันอีกครั้ง”

ถ้อยคำเหมือนฝากความหวังนั้นทำให้คนฟังนิ่งไป พิวาจะบอก
หญิงสาวอย่างไรดี เขาไม่ใช่ต้นกล้า ไม่มีวันเติบโตเป็นร่มเงาให้คน

ที่นี่ แต่จะเป็นพายุที่พัดพาทุกชีวิตในดินแดนแห่งนี้กระจายไปคนละทิศละทางต่างหาก

“กินข้าวเถอะ จะได้รีบไปกัน”

ผลประกอบการของไร่เสมือนจันทร์ตกต่ำลงอย่างรวดเร็ว
เมื่อขาดหัวเรือใหญ่ไป คนบางพวกเมื่อขาดผู้ควบคุมก็แสดงสันดานเดิมออกมา สันดานอันอยู่ในตัวของมนุษย์ที่รักความสบาย

“คนงานมาทำงานสายแบบนี้ทุกวันหรือครับ” พิพาเรียกธรรมสรณ์และหัวหน้าฝ่ายบุคคลเข้ามาคุยก่อนเป็นอันดับแรก หลังจากเห็นยอดขายที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง

เขาทำงานให้บริษัทยักษ์ใหญ่ของอเมริกา เป็นบริษัทที่สร้างเว็บไซต์หนึ่งซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในระดับโลก การบริหารงานเป็นมาตรฐานสากล ผ่านการคิดและวิจัยอย่างรอบคอบทุกด้าน เขาและใครๆ ในบริษัทราบติว่าสิ่งที่ทำให้องค์กรเจริญก้าวหน้าได้นั้นขึ้นอยู่กับทรัพยากรบุคคลเป็นสำคัญ

เห็นได้ชัดว่าไร่เสมือนจันทร์อ่อนด้อยในเรื่องนี้ เพราะในด้านอื่นๆ นั้นเพียบพร้อมอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่กว้างขวาง ทรัพยากรความอุดมสมบูรณ์ และความไว้วางใจจากลูกค้าที่มีมายาวนาน

“คนงานเราก็เป็นแบบนี้ละครับนายน้อย บางคนสายเกือบชั่วโมงก็มี เรียกมาเตือนก็มีข้ออ้างเป็นประจำ ลูกป่วย เมียป่วย กิ่งไม้หล่นทับหลังคา หมาตาย สารพัดอย่าง” ธรรมสรณ์บอกอย่างเหนื่อยใจ คนที่นี้อยู่อย่างสบายมานานจนเคยชิน เรื่องผิดๆ ก็กลายเป็นเรื่องถูกไปเสียแล้ว

“เรามีประชุมประจำเดือนกันบ้างหรือเปล่าครับ”

“ประชุมประจำเดือนหรือครับ” ธรรมสรณ์ทวนคำถามอย่างครุ่นคิด “ปกติเราประชุมกันเฉพาะฝ่ายบริหาร กับพนักงานในออฟฟิศ

นะครับ”

“ไม่เคยประชุมคนงานทั้งหมดหรือครับ”

“เท่าที่จำได้ ครั้งสุดท้ายเมื่อสามปีที่แล้วมังครับ” ผู้จัดการเฝ้าคิดถึงความทรงจำซึ่งเลื่อนรางเต็มที่

พิวายกมือกุมขมับ รู้สึกเส้นเลือดในสมองตึงขึ้นในทันใด ชายหนุ่มถอนหายใจ ก่อนบันทึกข้อมูลที่ได้ลงในไอแพดด้วยสีหน้าหนักใจ

“ถ้ายังงั้นผมขอประชุมทุกคนวันพรุ่งนี้บ่ายสามโมงนะครับ”

“แต่ว่าคนงานไม่ต้องทำงานหรือครับ” ธรรมสธรณ์ทำงานในไว้มานาน ไม่เห็นความจำเป็นว่าการทำงานโรงงานสวนอาศัยแรงงานจะต้องประชุมอะไรกับเขาด้วย

“ทำครับ การประชุมก็นับเป็นการทำงานอย่างหนึ่ง”

“เป็นไงบ้างนาย”

พอถึงเวลาเที่ยง คนที่สถาปนาตัวเองเป็น ‘ลูกน้องคนสนิท’ ก็โผล่หน้ามาตรงเวลาพอดีพอดี

พิวานั่งอ่านเอกสารบนโต๊ะอย่างตั้งอกตั้งใจจนลืมเวลา เขาเงยหน้ามองหญิงสาวเล็กน้อย ทว่ายังมีสมาธิอยู่กับเอกสารที่อ่านไม่จบ

รักษันาราคเห็นว่าเจ้านายไม่พูดอะไร หญิงสาวจึงเดินมานั่งบนเก้าอี้ตรงหน้าเขาและเงียบ ไม่ปรึกษาสักคำ ก่อนหน้านั้นเธอคิดว่าพิวาวอยากจะทำขนมพื้นที่อันกว้างใหญ่ของไร่เสมือนจันทร์ให้หายคิดถึง แต่ชายหนุ่มกลับตรงมาที่ออฟฟิศและขลุกอยู่ที่นั่นตั้งแต่เช้า เธอถูกลังใ้หรือด้านนอก ขณะที่เขาเรียกคนโน้นคนนี้เข้าไปถามข้อมูลอะไรต่อมิอะไรไม่ขาดช่วง กระทั่งหญิงสาวเห็นว่าบิดาของตัวเองเดินออกมาเป็นคนสุดท้ายตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง

“พ่อ นายน้อยทำอะไรอยู่”

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก” ธรรมสธรณ์บอกแค่นั้น แต่ลูกสาวเจ้าปัญหาก็

ก็ไม่ได้สำนึกว่าตัวเองควรสงบปากสงบคำ หญิงสาวทำหน้าที่บอดี้การ์ดไปอย่างงอนๆ

‘เด็กอะไรกันพ่อ รักษ์โตเป็นสาวแล้วนะ’

‘โตอะไร แกมันยังเด็ก ไปวิ่งเล่นไหนก็ไปเถอะ’

‘รักษ์ไม่ไป รักษ์จะอยู่ช่วยงานนาย’

‘ถ้าจะช่วยก็ไปถอนหญ้าที่ไร่ไป’

‘พ่อ’

‘ไม่ต้องมาเรียกเลย เรียนหนังสือก็ยังไม่จบ จะช่วยอะไรนายน้อยได้ ช่วยทำให้ยุ่งละไม่วา’

รักษ์นารากร้านจะเถียงกับบิดา ถึงเธอยังเรียนหนังสือไม่จบ แต่ก็รู้ดีว่าสถานการณ์ในไร่เสมือนจันทร์ตอมนี่เป็นอย่างไร ทุกอย่างย่ำแย่ลงตั้งแต่พ่อเลี้ยงเซตพนาป่วย กำไรที่เคยได้หมุนเวียนในไร่กลายเป็นหนี้สินเข้ามาแทนที่ หากว่าพินิจจะเข้ามาบริหารงานต่อก็คงต้องเหนื่อยอีกมาก

นึกไปแล้วรักษ์นาราก็นั่งสรวลเฮฮาอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเห็นแววตาตึงเครียด ไหล่นาเกร็งอย่างคนใช้ความคิดของชายหนุ่ม ก็ยิ่งเกิดความเป็นห่วงขึ้นจับใจ

ความกังวลของหญิงสาวชัดเจนมากพอให้คนซึ่งนั่งหน้านิ้วคิ้วมวดอ่านเอกสารต้องเงยหน้าขึ้นมองอีกครั้ง

“มีอะไร ทำไมไม่พูด”

รักษ์นารากลอกตาขับไล่ความรู้สึกของตัวเอง ก่อนรอยยิ้มกระจางใสจะปรากฏชัดอย่างที่เธอเป็นเสมอ

“เที่ยงกว่าแล้ว นายไม่หิวเหรอ”

“จริงด้วย” พินิจยกมือขึ้นดูนาฬิกา เข็มชี้เวลาบอกว่าเลยมื้ออาหารกลางวันมาพักใหญ่แล้ว แต่เพราะงานตรงหน้าทำให้เขาลืมความหิวไปโดยไม่รู้ตัว “ฉันยังอยากทำงานต่อ เธอไปหาอะไรกินเถอะ

“ไม่ต้องมานั่งเฝ้าฉันหรอก”

“ไม่ได้หรอกนาย ถึงเวลากินก็ต้องกินสิ พักแค่นานาที่สิบนาที่ แล้วค่อยทำต่อก็ได้สินาย”

“ฉันกำลังมีสมาธินะ ถ้าหากว่าต้องหยุดพักตอนนี้จะเสียเวลา”

“อ้อ! ค่ะ”

รักษานาราฟังเจ้านายพูดแล้วพยักหน้าช้าๆ เป็นเชิงเข้าใจ เขตพนาเป็นแบบนี้ประจำยามมีงานเร่งเข้ามา ไซ้! ทำแบบนี้ประจำจนเกิดโรคกระเพาะเรื้อรัง ทำให้เป็นเนื้อร้ายและกลายเป็นมะเร็งในที่สุด

“ไม่ได้ะนาย!”

เสียงที่ดังขึ้นอย่างไม่เป็นี่มีขลุ่ยทำให้คนกำลังมีสมาธิสะดุ้ง พิวากลอกตาเป็นเลขแปด ก่อนดวงตาคมเข้มจะหยุดมองไปหน้าอ่อนเยาว์ของหญิงสาวตรงหน้าซึ่งขณะนี้เธอมีสีหน้าตกใจสุดขีด

“อะไรอีก”

“นายจะทำงานจนเลยเวลาอาหารไม่ได้” รักษานาราทือวิสาสะโน้มตัวไปปิดแฟ้มเอกสารในมือของเจ้านาย จากนั้นก็คว้าแขนกำยำของเขา ดึงให้ลุกขึ้นยืน “ไปค่ะ ที่ครัวคนงานน่าจะยังมีอะไรเหลืออยู่บ้าง รีบไปก่อนที่ป่านวลจะเทของเหลือให้หมากิน”

“ให้ฉันไปกินของเหลือคนงานเนี่ยนะ” พิวาถามเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ ของเหลือไม่พอ ยังเป็นของที่กำลังจะกลายเป็นของสุนัขอีกด้วย โดยปกติเขาไม่ใช่คนถือยศถือศักดิ์แต่อย่างใด แต่ขณะนี้เขาได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของไร่ ไม่คิดจะดูแลกันดีๆ หน่อยหรืออย่างไร

“ของเหลือ แต่อร่อยนะนาย ไปเถอะ อย่าคิดมากเลย”

รักษานาราไม่สนใจว่าพิวาจะไม่พอใจหรือไม่ เธอถึงจนคนตัวโตกว่าถลามตามแรง พิวาได้แต่หันไปมองแฟ้มเอกสารที่อ่านค้างอยู่อย่างตั้งใจ

ทำไมนะ...ทำไมเขาถึงได้ถูกยายเด็กนี้ควบคุมอยู่รำไป

โรงครัวไร้เสมือนจันทร์ตั้งอยู่ที่จุดกึ่งกลางของพื้นที่ สิบกว่า ปีก่อนพิวจำได้ว่าที่ตรงนี้เป็นแค่ลานโล่งกว้าง เขาเคยวิ่งเล่นพักผ่อน ได้ต้นไม้ไผ่เล็กๆ อยู่เป็นประจำ กาลเวลาผ่านไป บิดาของเขาได้ปรับเปลี่ยนพื้นที่ให้เป็นโรงอาหารขนาดมาตรฐาน จากการคาดคะเนด้วยสายตา โดมแห่งนี้ใหญ่เพียงพอสำหรับคนงานสามร้อยกว่าชีวิต ทว่าดูไม่ถูกสุขลักษณะสักเท่าใดนัก

“ป่านวลจ๋า”

รักษันารายหยุดยืนตรงหน้าแม่ครัวร่างอวบซึ่งกำลังสาละวนอยู่กับหม้ออาหาร หญิงวัยห้าสิบเศษเงยหน้าขึ้นมาเห็นว่าเป็นใครก็มิจนแทบเห็นพันครบทุกซี่

“อ้าว! รักษาเอ๊ย พานายน้อยมาด้วยอะ”

“ใช่จะป้า นายน้อยบ่นอยากกินฝีมือป่านวลนะ”

“โอ๊ย! แล้วทำไมไม่บอกตั้งแต่สายๆ ป้าจะได้แยกสำหรับไว้ให้ นี่ ตักให้คนงานจนเหลือแกงแค่กันหม้อ” นางนวลทำสีหน้าไม่สบายใจ ขณะที่พิวพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ชำเลื่องมองอาหารในหม้อ ซึ่งเห็นแล้วว่าเหลือแค่กันหม้อจริงๆ

“ไม่เป็นไรหรอกป้า นายน้อยกินง่ายอยู่ง่าย ป้าตักกรดข้าวมาสองจานเลยจ๊ะ” รักษาหราชี้มือชี้ไม้พลางยิ้มแบ้มให้แม่ครัว “รักษ์ขอ กับเยอะๆ นะ ส่วนของนาย...”

หญิงสาวหยุดครู่หนึ่งแล้วหันมาถามชายซึ่งยืนซ้อนอยู่ด้านหลังของตน “นายเอาข้าวเยอะมั๊ย”

“เอาแค่พอดี” พิวตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉยติดแข็งๆ แต่กระนั้น คนช่างเจ้ากี้เจ้าการก็ไม่ได้รู้อารมณ์ของเขาเลยสักนิด หญิงสาวยังหันไปบอกนางนวลด้วยคำที่เธอเพิ่งพูดกับเธอ

“เอาแค่พอดีนะป้า”

เพราะเป็นช่วงเวลาเลยพักเที่ยงมากกว่าสี่สิบนาทีแล้ว
ทำให้ในโรงอาหารมีคนค่อนข้างบางตา เหลือก็แต่คนงานผู้หญิงบางส่วนที่รับประทานอาหารเสร็จแล้วยังนั่งพักผ่อนกันเพื่อรอเวลาทำงานต่อ หากเป็นยามปกติเสียงพูดคุยกะจ้อแจจ่นฟังไม่ได้ศัพท์ แต่เพราะวันนี้ไม่เหมือนทุกวัน ทั้งโดมจึงเจียบสนิทเป็นป่าช้า

พิวไม่อยากอาหารอยู่เป็นทุนเดิม พอต้องมานั่งเป็นเป้าสายตาให้คนอื่นจับจ้อง ชายหนุ่มก็ยิ่งกลืนอะไรไม่ลงเข้าไปใหญ่

“อรรอยมัยนาย” คนเสียงหวานถามอย่างเอาใจ

พิวอยากถามเธออยู่เหมือนกันว่าต่อมรับสัมผัสของเธอพังหรืออย่างไร ถึงไม่รู้เลยว่าเวลานี้เขาอยู่ในอารมณ์ไหน ดูเหมือนไม่ว่าเขาจะแสดงสีหน้าอย่างไร รัชษณาราก็ไม่อินซังชอบ เธอยังคงทำในสิ่งที่ตัวเองคิดว่าดีต่อไปอย่างไม่ลดละ

“พอได้”

“พูดแบบนี้บ้านวลไดยินก็เสียใจแย่”

“ฉันพูดกับเธอสองคน บ้านวลจะไดยินได้ยังไง”

“ถึงไม่ได้ยิน แต่ก็น่าจะถนอมน้ำใจสักนิด นายไปอยู่เมืองนอกนานจนลืมธรรมเนียมไทยไปแล้วละสิ คนไทยไม่พูดทุกสิ่งทีคิด แต่ต้องคิดทุกสิ่งที่พูด” รัชษณาราบอกด้วยเสียงกระซิบ กลั้วว่าคนอื่นจะไดยินบทสนทนา

“ฟังๆ ไปแล้วฉันรู้สึกเหมือนกำลังถูกสั่งสอนยังงั้นไม่รู้ละ ตกลงว่าใครเป็นเจ้านาย ใครเป็นลูกน้องกันแน่”

พอพิวพูดแบบนั้น คนที่ตั้งตัวเป็นนักปราชญ์ก็นำเงื่อน เธอส่งสายตาขอลุแก่โทษแล้วยกมือไหว้ “ขอโทษนะนาย รัชสิมตัวนะ”

ถึงแม้ว่ารัชษณาราคจะรู้สึกผิดเอามากๆ แต่พิวรู้สึกได้ด้วยอะไรบางอย่างว่าหญิงสาวคงไม่สามารถเลิกพฤติกรรมนี้ได้ เขาพูดออกมาหญิงสาวพยายามทำให้เขากลมกลืนกับที่นี้ ให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของ

ไร่เสมือนจันทร์ให้รวดเร็วที่สุด

คงมีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้ดีแก่ใจว่าไม่มีวันอยู่ที่นี่ได้ ชีวิตเขา
เริ่มต้นใหม่แล้วที่อเมริกา และเขาไม่มีวันเดินทางกลับหลัง

“นายครับ”

คนงานชายคนหนึ่งตรงเข้ามายังโต๊ะของพิวและรักษันารา
ขณะที่พิวทำหน้าที่ รักษันาราก็เอ่ยถามชายวัยกลางคนผู้นั้นด้วย
ท่าที่สนิทสนม

“อ้าว! น้ำเสีย มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผู้จัดการให้มาเรียนว่ามีแขกมารอพบนายครับ”

รักษันาราหันไปมองพิว เห็นสีหน้าของเขาก็รู้ว่าชายหนุ่มเองก็
ไม่รู้ว่คนที่มารอพบเป็นใคร เธอจึงตัดสินใจถามเพื่อความกระจ่าง
“ใครกันหรือน้า”

“คุณโชมพัสเตอร์นะ”

พอเอ่ยชื่อคนฟังต่างก็นิ่งไปตามๆ กัน ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าการที่
หญิงสองพันปีผู้นี้เผลอมาต้องเป็นเรื่องไม่ดีแน่ รักษันารากลืนน้ำลาย
ขณะที่คิ้วเข้มของพิวขมวดจนเป็นรอยย่นระหว่างคิ้ว

5

ที่ดินของพ่อ

ภาพจำของโฆษณาสำหรับพิวานั้นไม่เคยเลือนรางไปเลย แม้ว่าเขาจะไม่ได้พบกับผู้เป็นป้านานยิ่งกว่าระยะเวลาที่เขาไม่ได้พบบิดาเสียอีก แต่เขาก็จำได้แม่นแม้กระทั่งเห็นแค่แผ่นหลังก็จำได้ในทันที

“สวัสดีครับ คุณป้า” พิวากล่าวทักทาย ทำให้คนซึ่งยืนรออยู่ในห้องหันมาช้าๆ

ใบหน้าของอีกฝ่ายปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ใบหน้านั้นยังคงเคঁาความงามแม้อายุจะย่างเข้าหกสิบห้าปีแล้ว

“หลานป้า โตเป็นหนุ่มจนแทบจำไม่ได้”

“จ้ะเหวอครับ แต่ว่าคุณป้าดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะครับ” พิวาบันยืมตอบกลับไป เขาคิดแบบนั้นจริงๆ โฆษณาสวยมาก แม้ว่าจะดูสูงอายุนั้น แต่ก็เป็นคนมีอายุที่ใครๆ ก็ดูออกว่าคงจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ยิ่งในยุคสมัยที่วิทยาการทางการแพทย์ด้านศัลยกรรมก้าวหน้า การชะลออายุผิวของผู้หญิงยิ่งทำได้ง่ายดาย

นอกจากลักษณะที่มองเห็นด้วยตาแล้ว น้ำเสียงและแววตาของนางก็ยังคงความเป็นโฆษณาสตรีคนเดิม หญิงซึ่งแฝงอะไรบางอย่างอยู่ในทุกถ้อยคำ

“นอกจากเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว ยังปากหวานอีกด้วยนะ นี่เรา กลายเป็นคนช่างพูดไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ผมพูดไปตามที่คิดครับ” ชายหนุ่มยืนยันกลับไปด้วยท่าทีนิ่ง สงบ เขาเดินอ้อมมานั่งบนเก้าอี้ของตัวเอง “คุณป้ามาถึงนี่ มีอะไรอะไร ครับ”

“ถามแปลก” หญิงสูงวัยเปลี่ยนสีหน้าให้เศร้าหมองลงทันทีวัน ก่อนทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ตรงหน้าหลานชาย “น้องชายของป้าเสีย ชีวิตไปทั้งคน ป้าจะไม่มาได้ยังไง”

“อ้อ! ผมต้องขอโทษด้วยครับที่ถามแบบนี้ เพราะว่าพิถีเฝ้า ศพพ่อเสร็จไปตั้งแต่เมื่อวาน ผมเลยไม่คิดว่าคุณป้าจะมาเพื่อไว้อาลัย พ่อ”

โคมพิสตร์หน้าตึง นางขำเลื่องมอกลานชายเล็กน้อย เห็น นัยน์ตาคมเข้มไร้ร่องรอยความประหลาดนางก็รับรู้ได้ว่าหลานชายโต เป็นผู้ใหญ่เกินกว่าที่ตนจะมานั่งทำการแสดงได้แล้ว นางรู้ว่าพิวาเข้าใจ สถานการณ์ทุกอย่างดี เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียทีเดียว

โคมพิสตร์กับเขตพนาเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน เกิดใน ตระกูลร่ำรวย บิดาเป็นคนใหญ่คนโตในจังหวัดเชียงราย มารดาเสีย ชีวิตตั้งแต่นางกับน้องยังอยู่ในวัยเรียน กระนั้นชีวิตของโคมพิสตร์และ เขตพนาก็เป็นอยู่อย่างสุขสบาย บิดามีมรดกกว่าร้อยล้าน และแม้ว่า ทั้งสองจะเป็นพี่น้องที่ไม่ได้รักกันมากนัก แต่ก็ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง กันอย่างพี่น้องคู่อื่นที่มักจะมีปัญหากระทบกระทั่งกันบ้างในวัยเด็ก ทั้งสองเติบโตมาด้วยกันอย่างราบรื่น จนกระทั่งวันที่บิดาเสียชีวิตด้วย โรคเส้นเลือดในสมองแตก

มรดกร้อยล้านไม่ได้ถูกแบ่งสันปันส่วนไว้อย่างที่ควรจะเป็น ไม่มี พิณัยกรรมระบุชัดเจนว่ายกอะไรให้ใครบ้าง ด้วยเหตุนี้พี่น้องที่ไม่เคย กระทบกระทั่งกันจึงเกิดความบาดหมาง เกิดการแย่งชิงมรดกจนกลายเป็น

เป็นศึกสายเลือด ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลกันอยู่เกือบสองปีกว่าคดีจะสิ้นสุด และแม้ว่าศาลจะตัดสินอย่างยุติธรรม จัดการแบ่งมรดกได้อย่างเท่าเทียม แต่ความเป็นพี่น้องก็ไม่สามารถกลับคืนมาได้อีกต่อไป นับตั้งแต่นั้น โชมพัสเตอร์และเซตพนาต่างก็กลายเป็นคนแปลกหน้าของกันและกัน เรื่องราวเหล่านี้เกิดขึ้นตอนที่พิวายังเด็ก แต่ชายหนุ่มและใครต่อใครทราบสถานการณ์ของคนทั้งคู่เป็นอย่างดีว่าต่างคือศัตรูของกันและกัน

“ป่าจะไม่พูดอ้อมค้อมก็แล้วกันนะ”

“ครับ ผมก็คิดว่าไม่ควรอ้อมค้อมอีกต่อไป”

โชมพัสเตอร์กระตุกมุมปากเล็กน้อยอย่างขัดใจ นิสัยเขาโขกพ้อออกมาไม่มีผิด ไม่เคยยอมลงให้นางเลยไม่ว่าครั้งไหน

“เราไปอยู่เมืองนอกเสียนาน ป่าได้ข่าวว่าเรียนจบ ได้งานทำ มันคงแล้วไม่ใช่หรอ”

“ครับ”

“แล้วเราคิดว่าจะทำยังไงกับไร่เหมือนจันทร์ต่อล่ะ”

“ยังไม่ได้คิดครับ”

“ยังไม่ได้คิดหรอ” คิ้วซึ่งถูกเขียนจนโก่งราวคันศรขยับเข้าหากันจนเป็นปม “ทำไม”

“แล้วทำไมต้องคิดล่ะครับ” พิวาไม่ได้ตั้งใจเยียน เพียงแต่เขาต้องการให้โชมพัสเตอร์เปิดเผยมากกว่านี้ ด้วยไม่อยากจะกลายเป็นฝ่ายจนมุมเสียเอง ป่าของเขาмаกไปด้วยเขี้ยวเล็บ เจ้าเล่ห์ มากแผนการ เขากลัวว่าคำพูดใดๆ ของตนจะกลายเป็นเครื่องมือให้นางได้ในสิ่งที่ต้องการ และกลายเป็นเขาที่เป็นฝ่ายต้องเสียเปรียบ

“ต้องคิดสิ ไร่นี้เป็นมรดกที่พ่อยกให้เธอ เธอจะทำไม ยังไง จะอยู่ดูแลต่อไปอย่างนั้นหรอ”

“พินัยกรรมยังไม่เปิดนะครับ พ่ออาจไม่ได้ยกไร่นี้ให้ผม”

“เราเป็นลูกชายคนเดียว เขาไม่ยกให้เรา เขาจะยกให้ใคร”

“คุณป้าอย่าลืมหืมตาว่าพ่อผมมีเมียตั้งหลายคน แล้วจะรู้ได้
ยังงั้นว่าพ่อไม่ไปมีลูกที่ไหนอีก อีกอย่าง ผมกับพ่อก็ไม่ได้เจอกันนาน
มากแล้ว บางทีพ่ออาจไม่ได้ยกอะไรให้ผมเลยก็ได้”

“เรารู้จักพ่อเราน้อยเกินไปนะสิ” โชมพัสตรกล่าวอย่างมั่นใจว่า
ตัวเองรู้จักน้องชายดีที่สุด เขตพนาอาจมีความรักปลอมๆ ให้ผู้หญิง
นับไม่ถ้วน แต่รักหนึ่งเดียวที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงคือลูกชายอย่างพิวา

“คุณป้าต้องการอะไรก็บอกมาตามตรงเลยดีกว่านะครับ” พิวา
ถามออกไปในที่สุด เขาเพื่อการสนทนาวงไปวนมาเต็มที่

อีกครั้งที่โชมพัสตรหันหน้าตั้งอย่างขจัดใจ นางยกมือถอดดอกแล้วนั่ง
ไปครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจพูดออกมาในที่สุด “ป้ารู้มาว่าพักหลังนี้ไร
เหมือนจันทร์ที่ไม่ได้มีกำไรทำอะไรอะไรมากมาย ตั้งแต่พ่อเราป่วยงานใน
ไรก็ชะงักไปหมด เราเองอยู่เมืองนอกก็คงจะมีชีวิตสุขสบายจนทำไร
อะไรกับเขาไม่เป็น ในเมื่อพ่อเราไม่อยู่แล้ว ป้าก็คิดว่าเก็บไรนี้ไว้ก็
รังแต่จะขาดทุน”

“คุณป้าจะให้ผมขายที่นี้ทิ้งสินะครับ” พิวาสรุปให้อย่างรวดเร็ว
จนใบหน้าที่เคลือบด้วยรองพื้นราคาแพงมีรอยยับ กระนั้นหญิงสูงวัย
ก็ทำเป็นไม่สนใจไปฏิกิริยาแข็งกระด้างของหลานชาย

“ใช่ มีนายทุนรายหนึ่งต้องการที่ดินผืนนี้มาก เขาเคยติดต่อขอ
ซื้อกับพ่อเราคนหนึ่ง แต่พ่อเราปฏิเสธ ป้าเห็นว่าราคาที่ได้ค่อนข้าง
สูงมาก ถ้าตัดสินใจขายช้า แล้วเขาไปได้ของคนอื่นก่อน ป้าว่าน่า
เสียดายนะ”

“มีคนอยากซื้อไรนี้ทำไมครับ”

“ก็ทำธุรกิจรีสอร์ทนั่นสิ” ไม่มีประโยชน์จะต้องปิดบัง โชมพัสตร
จึงตอบออกไปตรงๆ

“เงินหรือครับ” ไม่ผิดจากที่คิดไว้นัก ที่ดินแห่งหนึ่งดังมากเกิน
กว่าจะเป็นแค่ไร่ส้มธรรมดา หากได้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวต้อง

กอบโกยรายได้มหาศาล พิวดคิดอยู่เสมอว่าหากเขาตัดสินใจขายที่ดิน
ผืนนี้ จะมีนายทุนรีบแย่งกันซื้ออย่างรวดเร็วโดยที่เขาอาจไม่ต้องเสีย
เวลารอเลย

ทว่าแม้ใจหนึ่งคิดเช่นนั้น แต่อีกใจกลับเหมือนว่ามีบางอย่างติด
ค้างอยู่ ภาพใบหน้าที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลของบรรดาคนงานซึ่ง
เขาเห็นในวันแรกตรงหน้าโรงศพของบิดาปรากฏขึ้น โดยเฉพาะอย่าง
ย้งใบหน้าของรักษนาร

“เราคิดว่าย่างงละ สนใจหรือเปล่า ถ้าสนใจป่าจะเดินเรื่องให้
เราไม่ต้องทำอะไร รอเซ็นเอกสารอย่างเดียวก็พอ” หญิงสูงวัยสรุปทันที
ในใจของนางเชื่อว่าหลานชายคงไม่อยากเก็บที่นี้ไว้เท่าใดนัก หากเป็น
นาง เมื่อได้ไปมีชีวิตรอยู่ที่ต่างประเทศนานนับสิบปีก็คงไม่คิดจะกลับ
มาใช้ชีวิตรอยู่ที่ประเทศไทยอีกแล้ว ยิ่งต้องมาเป็นชาวไร่ชาวนาด้วย
แล้วยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่

โชมพัสตร์แน่ใจว่าพิวไม่โง่เหมือนพ่อของเขาที่ปฏิเสธเงินกว่า
ร้อยล้านเพื่อรักษาไร่นามรดกไว้

“ผมเรียนคุณป้าไปแล้วนี่ครับ ว่าพินัยกรรมยังไม่เปิด ผมคงตอบ
ไม่ได้ว่าจะขายหรือไม่ขาย”

“แล้วถ้าตาเขตยกรั้ให้หลานละ หลานจะว่ายังไง”

พิวไม่ตอบในทันที แน่นอนว่าเขาตัดสินใจเรื่องนี้ไว้แล้ว และ
นับเป็นเรื่องดีมากด้วยซ้ำถ้าเขาสามารถขายไร่นี้ได้ทันทีเมื่อทุกอย่าง
เป็นไปอย่างที่ดี เขาต้องการจบเรื่องที่นี่แล้วกลับไปใช้ชีวิตตามเดิม
ให้เร็วที่สุด ทว่าเมื่อคนที่ช่วยให้ทุกอย่างง่ายขึ้นคือโชมพัสตร์ เขากลับ
ไม่อยากตัดสินใจทุกอย่างเร็วเกินไป

“เอาไว้ถึงวันนั้นก่อนก็แล้วกันนะครับ วันนี้ผมคงให้คำตอบคุณ
ป้าไม่ได้”

“คุณโฆมพัสดร์มาที่นี่ทำไมหรือนาย”

รักษันารากับความสงสัยไว้ไม่ได้อีกต่อไป หลังจากเจ้านายหายเข้าไปคุยกับโฆมพัสดร์ในห้องทำงานอยู่นานสองนาน รักษันาราก็ถูกระดมสนธิให้ไปทำเพื่อจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ บางอย่าง เธอรู้ว่าบิดาแค่ต้องการให้เธอหยุดสนใจเรื่องของเจ้านาย แต่ช่วยไม่ได้ที่เธอไม่อาจเมินเฉยต่อการมาถึงของคนที่ยื่นชื่อว่าเป็นศัตรูของพ่อเลี้ยงเขตพนาได้ พอตกเย็นเธอจึงตรงมายังเรือนใหญ่แล้วหาจังหวะถามพิวajanได้

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก”

“เด็กอีกแล้ว รักษันาคิดว่าบนโลกนี้จะมีแค่พ่อที่พูดคำนี้กับรักษัน”
รักษันาราทำหน้ามุ่มๆ ดูเหมือนไม่ว่านานเท่าไรเธอก็ไม่มีวันโตเป็นผู้ใหญ่ได้เลย

พิวajanเห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลายับก็เผยรอยยิ้ม อะไรที่ทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งคอยตามสนใจเรื่องของเขาได้ขนาดนี้กันนะ

“ก็เธอเป็นเด็ก เรียนหนังสือยังไม่จบไม่ใช่เธอหรือนะ”

“ก็ใช่ รักษันายังเรียนไม่จบ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้อะไรเลย”

“แล้วเธอรู้อะไร”

“รู้ว่าป่าของนายมาติดต่อซื้อที่ดินไซ้มัยละ”

รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าหล่อเหลาจางลง กลายเป็นความแปลกใจที่รักษันารารู้สึกถูกแฉว่าเธอถอดวิญญานไปนั่งฟังเขาสนทนากับโฆมพัสดร์อย่างไรวางนั้น แต่วันที่ต่อมา ความแปลกใจก็แปรเปลี่ยนเป็นความเข้าใจ ถ้ารักษันารารู้เรื่องนี้สิน่าแปลกกว่า ก็ในเมื่อเธอสนใจทุกความเป็นไปของไร่เสมือนจันทร์ประหนึ่งว่าชายวิญญานให้ไร่แห่งนี้ไปแล้ว

“เธอรู้ทุกอย่างเลยนั่นหรอ”

“มันไม่สำคัญหรอกค่ะ” คนชายวิญญานให้ไร่เสมือนจันทร์หนึ่ง

ลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับนายน้อย เหลือบมองด้วยสายตาตรงหน้าเขาเล็ก
น้อย ก่อนจะถามในสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจมาทั้งบ่าย “แล้วนายคิดยังไง
คะ นายจะขายไหม้ย”

พิวากด้วยขาขึ้นจิบช้าๆ รวากับว่าสิ่งที่รักษนารายารู้ไม่
มีความสลักสำคัญอะไร แต่จริงๆ แล้วคำตอบมันแนชัดในใจของเขาอยู่
แล้ว ทว่าคำตอบนี้อาจเป็นสิ่งที่รักษนาราไม่อยากจะยิน

“ฉันไม่มีคำตอบอะไรให้เธอหรอกนะ เพราะว่านี่ไม่ใช่ของฉัน”

“ถ้าไม่ใช่ของนายแล้วจะเป็นของใครไปได้ พ่อเลี้ยงมีนายเป็น
ลูกแค่คนเดียว”

“เธอแน่ใจได้ยังไงว่าฉันเป็นลูกแค่คนเดียว”

พิวากถามกลับทันควัน นัยน์ตาวาวระยับคล้ายขบขัน เหตุใด
ทุกคนถึงมั่นใจนักกว่าบิดาผู้ไม่เคยมีความรับผิดชอบต่อครอบครัวจะ
ยกสมบัติมหาศาลนี้ให้ลูกชาย ถ้าเขตนพารักเขามากขนาดนั้นจริง
ทุกอย่างคงไม่เดินมาถึงจุดนี้

“แน่ยิ่งกว่าแน่อีกนาย ถ้าพ่อเลี้ยงมีลูกคนอื่น เราก็ต้องรู้ต้อง
เห็นบ้างสิ”

“แล้วถ้าฉันเป็นลูกคนเดียวของพ่อเลี้ยงจริงๆ แต่พ่อเลี้ยงไม่ได้
ยกอะไรให้ฉันเลยละ เขามีเมียตั้งเยอะตั้งแยะ อาจจะยกให้เมียคนไหน
ก็ได้ เธอก็เห็นนี่ว่าทีมงานศพมีคนมารอรับมรดกตั้งกี่คน”

“แต่ว่านาย...”

“เอาละ พ่อได้แล้ว ถ้าเธอจะพูดเรื่องนี้กับคนอื่นอีก ฉันจะไม่พูด
ด้วยนะ”

ชายหนุ่มยื่นคำขาด สีน้าบ่งบอกว่าจริงจังเอามากๆ ลูกน้อง
ผู้สถาปนาตนเป็นลูกน้องคนสนิทจึงต้องปิดปากเงียบกริบ ถึงอย่าง
ไร พิวากก็เป็นเจ้านาย นายว่าอย่างไร เธอก็ว่าอย่างนั้น

“ไม่พูดก็ได้”

พิวพยักหน้าพอใจ ก่อนยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกครั้งพลางลอบมอง
ใบหน้าอ่อนเยาว์ของคนตรงหน้าซึ่งบัดนี้มีแต่ร่องรอยความกังวลใจ
หญิงสาวเสมองออกไปด้านนอกจึงไม่รู้เลยว่ากำลังถูกจับตามอง

“นาย” เธอเรียกเขาทั้งที่ดวงตาจับจ้องดาวบนท้องฟ้า

“อะไรอีก”

“พຼ່ງนี้นายให้รักษัมาทำงานด้วยอีกนะ” รักษาารบอกด้วย
น้ำเสียงที่ปกปิดความกังวลใจไว้ไม่มิด “รักษัอยากช่วยนาย”

พิววางถ้วยชาที่เหลือแค่ก้นถ้วยลงบนโต๊ะไม้ เอนหลังพิงพนัก
เก้าอี้แล้วทอดสายตาออกไปไกล รักษาารเห็นว่าเจ้านายเสียบไปเธอ
จึงจ้องดวงหน้าหล่อเหลา

“นะ...นายน้อย ให้รักษัมาช่วยนายทำงานนะ” เธอขอร้องด้วย
สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความหวัง ก่อนใบหน้าจะปรากฏรอยยิ้มกระจ่าง
เมื่อพิวให้คำตอบแก่เธอ

“เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ฉันมีอะไรให้เธอช่วยเยอะเลย”